

RECULL PREMSA CAP DE SETMANA

17/03/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDEX

PREMSA

2

INTERNET

55

PREMSA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
16/03/14	NARCÍS GENÍS PRESIDENT SORTINT DEL COL·LEGI DE PERIODISTES DE LA DEMARCACIÓ ¿LA PRECARIETAT ENS PORTA A LA FALTA DE DIGNITAT" / EL PUNT AVUI (GIRONA)	7	1
17/03/14	La crònica dels canvis. El periodisme a les comarques gironines (1976-2014) / DIARI DE GIRONA	8	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
15/03/14	CARLES RAHOLA, AFUSELLAR EL NOM I LA MEMÒRIA / EL PUNT AVUI	10	2
15/03/14	VERNE Y EL PERIODISTA QUE PUDO REINAR / ABC (CULTURAL)	12	1
15/03/14	MAS PLANEJA AUTORIZAR SÓLO A LOS MEDIOS EN CATALÁN Y QUE INVIERTAN EN CATALUÑA / LA RAZON	13	2
15/03/14	ELS TREBALLADORS REBUTGEN EN REFERÈNDUM QUE SE'LS TOQUI SOU BASE I ANTIGUITAT / ARA	15	1
15/03/14	VODAFONE ADQUIRIRÀ ONO PER OFERIR FX, MÒBIL, FBRA I TV / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	16	2
15/03/14	EL PERIODISTA GIRONÍ ÀNGEL RODRÍGUEZ DIVULGA CURIOSITATS DEL «SANT DE LES MOSQUES» / DIARI DE GIRONA	18	1
15/03/14	SENSE NOTÍCIES A CRIMEA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	19	2
15/03/14	LA VAGA DE DOBLADORS AMENAÇA DE RETARDAR L'ESTRENA DE SÈRIES / ARA	21	1
15/03/14	P E ER UN CONSEN A S DE LA PREMSA / ARA	22	1
15/03/14	TELFÓNICA SE LLEVARÀ EL 'GATO AL AGUA' CON CANAL+ / EL ECONOMISTA	23	1
15/03/14	TV-3 VOLVERÀ A LAS HUELGAS, TRAS EL RECHAZO A LA ÚLTIMA OFERTA DE LA CCMA / EL PAIS (NACIONAL) EDIC. CATALUÑA	24	1
15/03/14	ELS TREBALLADORS DE TV3 REBUTGEN EN MASSA LA PROPOSTA DE LA CCMA / EL PUNT AVUI	25	1
15/03/14	L'11-M I EL PERIODISME / ARA	26	1
15/03/14	MOR EL PERIODISTA FAUSTINO F. ÀLVAREZ / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	27	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
15/03/14	AUGMENTEN UN 55% LES QUEIXES PELS ANUNCIS / EL PUNT AVUI	28	1
15/03/14	MEDIASET Y TELEFÓNICA NO ADQUIRIRÁN CANAL+ / ABC (EDICION NACIONAL)	29	1
15/03/14	UTECA, NOMBRAMIENTO DE UNA COMISIÓN GESTORA / EXPANSION	30	1
16/03/14	FERNANDO RODÉS, GURÚ DE LOS MEDIOS / EI MUNDO (FUERA DE SERIE MAGAZINE)	31	2
16/03/14	DAVID LEIGH / ARA (ARA TU)	33	3
16/03/14	QUATRE LLIBRES per EL DEFENSOR DEL LECTOR Pep Collelldemont / EL PUNT AVUI	36	1
16/03/14	FAUSTINO F. ÁLVAREZ (1950 2014) TENÍA QUE SER A SU ESTILO / ABC (EDICION CATALUÑA)	37	1
16/03/14	CATALUÑA Y LA PRENSA EXTRANJERA, POR ÁLEX SÁLMON / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	38	1
16/03/14	PERIODISTA DEGÀ DE HOLLYWOOD BOB THOMAS (1922-2014) ESCRIPTOR I PERIODISTA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	39	1
16/03/14	POBRES PER IMPERATIU SOCIAL per DEFENSORA DE LA IGUALTAT Eva Peruga / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	40	1
16/03/14	UN MÓN MASCULÍ per EL DEFENSOR DEL LECTOR, Josep Rovirosa / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	41	1
17/03/14	LA CATALANA TV3 'SE COME' EL 45% DE LA TARTA PUBLICITARIA AUTONÓMICA EN 2013 / EL ECONOMISTA (ED. 42 LUNES)	42	1
17/03/14	TONI CLAPÉS HOMENATJA ELS SEUS REFERENTS A LA RÀDIO / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	43	1
17/03/14	MACARENA BERLÍN Directora de 'Hablar por hablar': "LA SER ESTÁ DESPIERTA CUANDO LAS DEMÁS RADIOS DUERMEN" / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	44	1
17/03/14	Laurence Pieau_ Directora de «Closer». LA MÁS TEMIDA POR LOS MANDATARIOS / ABC (EDICION NACIONAL)	45	1
17/03/14	UN ALTAVOZ PARA LA RESPONSABILIDAD SOCIAL CORPORATIVA EN LAS ONDAS / CINCO DIAS	46	1
17/03/14	11-M: RADIOGRAFIA DEL PERIODISME / EL PUNT AVUI	47	1
17/03/14	EL AUDÍMETRES I TV3 / ARA	48	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
17/03/14	Las reclamaciones a Autocontrol suben un 55,8% / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	49	1
17/03/14	EL 69% D'ARTICLES SOBRE EL PROCÉS ALS DIARIS ESPANYOLS SÓN EN NEGATIU / ARA	50	1
17/03/14	EL 70% DE LES NOTÍCIES ESPANYOLES DEL PROCÉS SÓN EN CLAU NEGATIVA / EL PUNT AVUI	51	1
17/03/14	EL INFORMATIVO EL BALCÓ, DE LA SER, AMPLIA HORARIO / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	52	1
17/03/14	UNEDISA REGISTRA UNA MARCA PARA CONQUISTAR LAS APUESTAS 'ONLINE' / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	53	1
17/03/14	PREMI PER A MOLLET, GRANOLLERS I SANT CELONI PER LA TRANSPARÈNCIA AL WEB / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	54	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Narcís Genís PRESIDENT SORTINT DEL COL·LEGI DE PERIODISTES DE LA DEMARCACIÓ

“La precarietat ens porta a la falta de dignitat”

PROXIMITAT • S'ha prestigiat la feina dels professionals que treballen a comarques amb els premis Carles Rahola, una de les iniciatives que la junta que ha presidit ha dut a terme **FUNCIÓ SOCIAL** • Advoca per un periodista que faci i es faci preguntes i sigui crític **QUALITAT** • Defensa una millora de les condicions laborals perquè, si no, el producte se'n ressent

Gemma Busquets
GIRONA

Després de prop de deu anys al capdavant del Col·legi de Periodistes a Girona, dijous en va deixar la presidència.

Amb quin titular resumiria la seva gestió com a president?
En aquests nou anys llargs, hem fet endreça, tant interna, a la seu, com de la professió. I ho hem fet centrant-nos en la precarietat laboral i treballant molt en l'aspecte de la formació.

Els cursos són la solució a la crisi del periodisme?
No és la solució, però és una ajuda més. El Col·legi ha de donar eines d'ajuda als periodistes. I una d'important és la formació, perquè els periodistes estiguin preparats per als canvis. S'ha fet una aposta en aquesta línia, cal reciclar-se constantment. A les comarques gironines hem ofert els mateixos cursos que al Col·legi central a Barcelona.

El pitjor ja ha passat? Hi ha brots verds en els mitjans?
El gran problema és que ens hem trobat davant de dues crisis: la de model, la dels mitjans, i l'econòmica. La suma de les dues ha estat brutal. El periodisme ha estat un sector molt castigat: només cal mirar els ERO que hi ha hagut, el tancament de mitjans, etc.

Des del 2008, més de 10.800 periodistes han quedat sense feina a tot l'Estat.
És una brutalitat. I vull ser optimista; per això la formació és bàsica. I els mitjans també s'han d'adaptar.

Cal fer entendre la importància de la funció del periodista?
Un dels objectius que ens vam marcar va ser dignificar la professió. Precisament la precarietat ens porta a una falta de dignitat de la professió i al fet que estiguem mal vistos. Si el periodista

Narcís Genís, fotografiat a la seu d'El Punt Avui a Girona, on treballa ■ MANEL LLADÓ

està mal pagat, el resultat final, sigui ràdio, televisió o premsa, no té qualitat. Dignificarem la professió millorant-ho tot. Sense periodisme no hi ha democràcia.

Si desapareixen periodistes, desapareixen moltes coses.
Hi ha d'haver pluralitat. El discurs únic no és periodisme; ho és preguntar, explicar què ha passat, ser crític...

Hem fet prou autocrítica?
És bo que se'n faci. Potser en alguns casos se n'hauria hagut de fer més. El periodista ha de ser crític, és la seva feina. Quan es denuncien casos de corrupció, política, mediambientals, etc., és amb voluntat que no torni a passar. No som notaris. No do-

nem fe de la realitat, la nostra feina és analitzar-la, comparar dades, apuntar solucions...

La visibilitat s'ha donat amb els premis Mosca de la informació.
La nostra junta va voler relançar aquests premis, que guarden determinades actituds en relació amb els periodistes i ho premiem i ho critiquem en una festa simpàtica i agradable. Hi hem donat un relleu important i gairebé s'ha convertit en una obligada festa social gironina. També estem molt contents dels premis Carles Rahola, coorganitzats amb la Diputació, que s'han convertit en un incentiu per al periodisme de proximitat.

Es prestigia el periodisme local,

Narcís Genís i Reixach (Figueres, 1954), casat i amb dos fills, és redactor en cap de Comarques Gironines d'El Punt Avui, diari en què treballa de manera ininterrompuda des del 1981 i en què ha exercit diverses funcions com ara delegat a l'Alt Empordà, responsable d'informació local de la ciutat de Girona i cap de Cultura. També va formar part de la cooperativa Papyrus, fundadora d'El Punt. Va començar com a corresponent del *Diari de Barcelona* i d'*El Periódico de Catalunya*. Ha participat en moviments com ara la Defensa dels Aiguamolls Empordanesos. ■

Molts cops no s'hi accepten preguntes, a les convocatòries
El Col·legi s'ha pronunciat i s'hi ha mostrat contrari, però cal fer un pas endavant. Si periodisme és fer preguntes i es convoquen rodes de premsa i no se n'admeten, caldrà fer plantades.

Quins atacs a la professió ha defensat el Col·legi?
Quan hi va haver la crema de fotos del rei a la plaça del Vi, es va convertir en una espècie de persecució. Els Mossos van intentar coaccionar fotògrafs i mitjans perquè aportessin fotos de gent cremant imatges. Si el periodista entrava en el joc, es convertia en un delator. I així també ho van

Sense periodistes, no hi ha democràcia. I si no s'accepten preguntes, caldrà fer plantades

que és el que pica més pedra.
En cinc anys, els premis Carles Rahola s'han consolidat, i el resultat és esplèndid. És una de les iniciatives de què com a junta ens sentim més orgullosos. I certament el periodisme local és el més difícil, complicat, i és el menys valorat i reconegut.

La crisi en el sector ha castigat l'experiència.
És un dels problemes greus. Els ERO i les jubilacions anticipades s'han carregat una generació de periodistes amb experiència que donaven un valor. És greu que s'hagi decapitat aquesta transmissió del mestratge, amb aprenents dels veterans, que eren els que anaven a les rodes de premsa i feien preguntes.

entendre els serveis jurídics del Col·legi. Amb les fotos publicades es podia fer el que es volgués, però no amb les no publicades. És com el nostre bloc de notes, és el nostre secret professional. I, basant-nos en això, ens hi vam negar. I el tema va arribar a l'Audiència Nacional. El Col·legi de Girona hi va donar tot el suport, però havíem d'anar més enllà, perquè hi hauria hagut una sentència que assentés un precedent. També hem aconseguit que la gent que treballava de feina anys però que no tenia estudis universitaris, a la demarcació es pogués associar en la fórmula d'adherits. I ara al Col·legi de Catalunya, la Neus Bonet, la nova degana, té aquest tema damunt la taula. ■

SETMANA A LA VISTA

DILLUNS
17 DE MARÇ

ESPAI CONVERSA

Tot xerrant amb l'arqueòleg català Eudald Carbonell

■ El primer Espai Conversa d'enguany vol conèixer a fons l'arqueòleg Eudald Carbonell. El director de l'IPHES (Institut Català de Paleoeologia Humana i Evolució Social) va néixer a Ribes de Freser (Ripollès), el 17 de febrer de 1953. Des de l'any 1999, ocupa la càtedra de Prehistòria de la Universitat Rovira i Virgili i actualment és investigador principal del Grup d'Autoecologia Humana del Quaternari d'aquesta universitat i és director de l'Institut Català de Paleoeologia Humana i Evolució Social (IPHES) des que va néixer aquest centre de recerca el 2006. L'acte tindrà lloc al centre cultural La Mercè de Girona, a partir de les 7 de la tarda.

DIMECRES
19 DE MARÇ

PRESENTACIÓ

El jutge Santiago Vidal presenta el seu llibre a Girona

■ La Sala d'Actes del Col·legi d'Advocats de Girona (pl. Jaume Vicenç Vives, 4) serà l'escenari, aquest proper dimecres a les 7 de la tarda, de la presentació del llibre *Els set pecats capitals de la justícia*, a càrrec del seu autor, Santiago Vidal, magistrat de l'Audiència Provincial de Barcelona, professor de dret penal i criminologia de la UAB i membre del col·lectiu Jutges per la Democràcia. Aquesta obra es basa en casos reals (doctrina Parot, Nóos, tancaament del diari Egunkaria, Gürtel, Palau, GAL, o Alcàsser...) i proposa un model de justícia.

DIVENDRES
21 DE MARÇ

GIRONA

El periodisme gironí, recollit en una exposició

■ Divendres, a les 6 de la tarda, a la Casa de Cultura s'inaugura l'exposició *La crònica dels canvis- El periodisme a les comarques gironines (1976-2014)* que recull la història del periodisme en aquest període. La mostra, organitzada per la demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes de Catalunya i la Diputació, es podrà visitar fins al 12 d'abril.

MÚSICA

Chamorro Quartet & Motis, Fernández, Datzira

■ Joan Chamorro trasllada a l'Auditori de Girona, *La màgia de la veu*. Un tribut a la veu i, en concret, a Dinah Washington, Sara Vaughan i Billie Holiday. Es tracta d'un homenatge amb les veus d'Eva Fernández, Andrea Motis i Magalí Datzira, totes elles de la Sant Andreu Jazz Band.

DIUMENGE
23 DE MARÇ

DISTINCIÓ

Reconeixement a la família Roca a St. Martí de Llémena

■ A les 12 del migdia a la plaça de Sant Martí de Llémena es farà l'acte de nomenament de Montserrat Fontané i Josep Roca -pares dels cuiners d'El Celler de Can Roca- com a fills predilectes i els tres germans -Joan, Josep i Jordi- com a fills adoptius. L'acte estarà presidit pel president de la Generalitat, Artur Mas.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

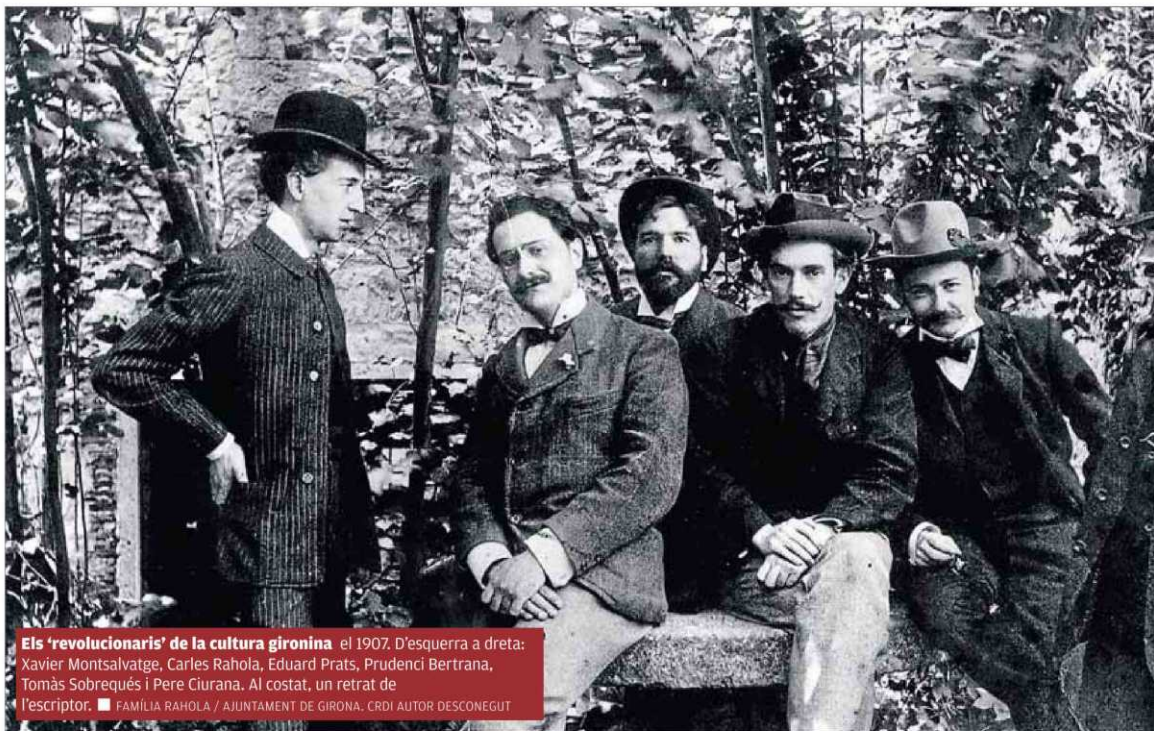

75
ANYS

DIARI
D'UNA
OCUPACIÓ

Capítol 84

L'inici de la dictadura

Els 'revolucionaris' de la cultura gironina el 1907. D'esquerra a dreta: Xavier Montsalvatge, Carles Rahola, Eduard Prats, Prudenci Bertrana, Tomàs Sobrequés i Pere Ciurana. Al costat, un retrat de l'escriptor. ■ FAMILIA RAHOLA / AJUNTAMENT DE GIRONA; CROD AUTOR DESCONEGUT

Afusellar el nom i la

El gironí Carles Rahola va ser l'únic escriptor català que el règim franquista va condemnar a mort arran dels seus escrits. Va ser executat el 15 de març, avui fa 75 anys

“Que no torni a aixecar-se el patíbul en el clos august de la nostra noble i estimada Girona ni qualsevol altre indret del món.” Paraules de Carles Rahola, un dels intel·lectuals gironins i catalans de referència assassinat pel règim franquista el 15 de març de 1939, tal dia com avui ara fa 75 anys. Un clam que prové d'un romàntic, d'un idealista, d'un home pacífic i positiu, d'un moralista vocacional que el règim opressor va acusar de ser “un dels més grans separatistes de Girona”, motiu pel qual el va condemnar a mort.

I Rahola va ser empresonat, aïllat, desprestigi i abocat a una mort cruel, solitària, de matinada, a la tàpia del

cementiri de Girona, executat per un escamot d'afusellament. Va ser l'únic escriptor català afusellat pels seus escrits. I no només això. El franquisme va intentar silenciar la seva veu i evitar la difusió de la seva obra. Tal com explica Narcís Jordi Aragó en el seu llibre *Periodisme sota sospita*, “el 15 de març de 1939 van afusellar també el seu nom i la seva memòria”. Aquell treball minuciós que durant tants anys va exercir el règim franquista amb l'únic objectiu de posar fronteres al coneixement i a la cultura per sotmetre la voluntat i la llibertat del poble.

I Rahola va ser un dels damnificats. I durant molts anys la censura es va mantenir. “Els botxins tractaven d'esborrar qualsevol rastre de la víctima”, continua explicant Aragó. Es va prohibir la venda dels seus li-

bres, es va impedir qualsevol referència a l'autor i des de la resistència intel·lectual gironina s'havia de recórrer a subterfugis per intentar que Rahola no s'enquistsés en l'oblit.

Van ser els impulsors de la revista *Presència* els que, d'amagat, van tramir el merescut homenatge a Carles Rahola. Un reconeixement que segurament va arribar més tard del que es desitjava, però va arribar: va ser el 22 de maig del 1976, trenta set anys després del seu assassinat. *Presència* va editar un número monogràfic amb opinions de més de vint escriptors i polítics. Aquesta va ser l'espurna que va encendre la consciència dels gironins per recuperar la memòria d'un dels seus intel·lectuals més prolífics i compromesos. I a partir d'aquí van seguir un munt de reconeixements que han tornat a situar Rahola al lloc que es mereix.

Carles Rahola i Llorens va néixer a Cadaqués el 28 de juny de 1881. Era el petit de cinc germans i quan tenia tres anys la família va marxar a viure a Girona. El seu pare regentava una impremta, que posterior-

ment va passar a mans del seu germà, Darius, i que va ser la llavor del diari *L'Autonomista*, de caire republicanofederal, del qual Rahola va ser articulista i l'ànima. Amb disset anys, va començar a treballar com a escriptor de la Diputació de Girona, on va iniciar una carrera ascendent que el va portar, el 1932, a ser el màxim representant del govern català a les comarques gironines quan va passar a ser comissari delegat de la Generalitat.

El règim franquista va intentar esborrar qualsevol rastre de Rahola i de la seva prolífica obra

Una correctíssima dissidència “Rahola va ser un intel·lectual compromès, sobretot compromès amb l'època, amb el poble, amb la situació que li va tocar viure. Un intel·lectual conscient, que va defugir sempre l'elitisme i la pedanteria. Rahola sabia que viure és lluitar”, va es-

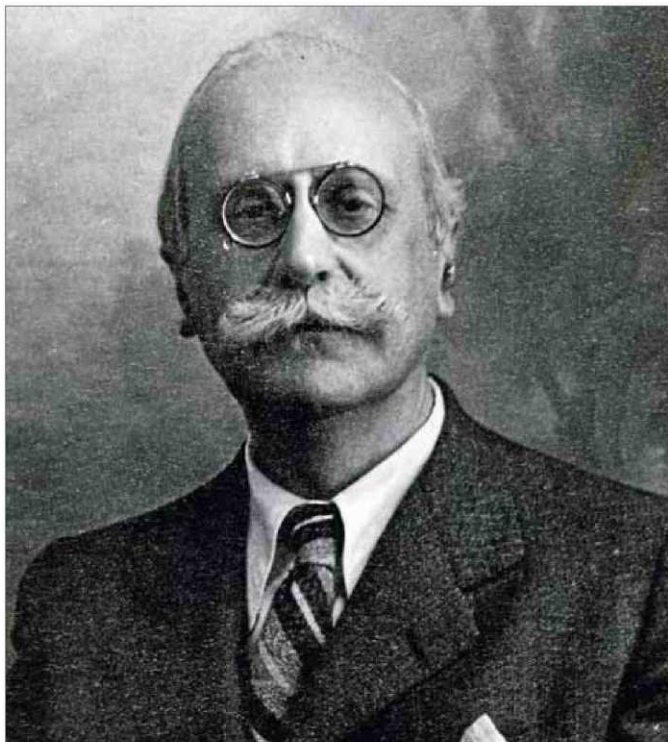

Anna Puig

"Diari d'una ocupació" descriu el final de l'ofensiva militar franquista a Catalunya i l'inici de la repressió de la dictadura. La sèrie, que es publicarà fins a l'1 d'abril, està assessorada per l'historiador Joan Villarroya i coordinada per Jordi Grau

PRÒXIM CAPÍTOL:
La justícia del dictador

'L'Autonomista', un diari familiar i interclassista

El primer número del diari *L'Autonomista* va sortir al carrer el 18 de setembre del 1898. Sense cap vinculació a un partit polític en concret (tot i coincidir força amb els postulats d'Esquerra Republicana), la publicació s'emmarcava en l'òrbita de les esquerres, de caire republicà i federal, anava dirigit a la petita burgesia i a la classe treballadora. Va ser fundat i dirigit per Darius Rahola i sortia dels tallers de la impremta familiar. No obstant, Carles Rahola en va ser l'ànima i el mentor. Primer en castellà i després en català, aquest periòdic es va convertir en una lectura de referència que es trobava als tallers, a les tavernes o a l'ateneu. La seva periodicitat va variar: va ser setmanal fins al 1904, després va passar a bisetmanal (els dimarts i els divendres) i, finalment, el 8 de febrer del 1916, es va començar a publicar diàriament. Pel que fa a la llengua, el català es va anar introduint gradualment fins que, el 1933, la conversió

Una capçalera de 'L'Autonomista', en concret la que es va publicar el 28 de juliol del 1936 ■ ARXIU AJUNTAMENT DE GIRONA

va ser total. Mor *El Autonomista* i neix *L'Autonomista*. En els seus escrits en aquest diari, Carles Rahola va posar de manifest la seva devoció per la ciutat de Girona i pel país. És en aquest mitjà on desenvolupa bona part de la seva trajectòria periodística, malgrat que no va ser l'únic en què va escriure. De fet, dos dels tres articles que s'utilitzen com a prova en el seu judici militar van ser publicats a *L'Autonomista*: "Refugijs i jardins" i "L'heroisme". El primer constitueix el seu primer editorial signat amb el qual pretenia transmetre esperança als ciutadans davant la dramàtica situació d'aquell moment. Pel que fa al segon, es tracta d'un article clarament de denúncia contra la intervenció de les forces franquistes, aprofitant com a argument de fons el pròleg que el 1915 ell mateix va escriure per a la traducció catalana del llibre que també es titula *L'heroisme*, escrit per l'autor belga Maurice Maeterlinck.

El darrer número del diari va aparèixer el 25 de gener del 1939. La impremta va ser confiscada quan les tropes franquistes van entrar a la ciutat de Girona. Carles Rahola es va veure obligat a tornar a la seva feina a la Diputació i va ser al cap de poc que va ser arrestat, empresonat i afusellat. La implantació del règim va significar la desaparició de *L'Autonomista*, malgrat que la família Rahola va intentar recuperar la publicació quan encara vivia el dictador Franco. Va ser infructuós. No va ser fins al 1985 quan, finalment, la capçalera va tornar a sortir a la llum. I ho va fer com a suplement literari que es publica cada cinc anys.

memòria

criure Josep Maria Terricabras en el llibre de commemoració del setantè aniversari de la seva execució, *Nou breuari de ciutadania*. En definitiva, se'l pot definir com un home bo, en el sentit més ampli de la paraula. En esclatar la Guerra Civil, va desestimar la idea de fugir perquè no temia sofrir represàlies i va ajudar capellans, republicans, gent de dretes, amics i familiars que fugien de la guerra per motius ben diferents. I aquí es va aferrar als membres del tribunal militar que el va condemnar a mort. Tergiversant totalment la realitat, trobaven totalment justificada aquesta dura condemna perquè s'havia demostrat que Rahola era un gran "influente entre los elementos marxistas". Com, si no, podia haver salvat persones de dretes i capellans si no era un "rojo separatista" important? El fet de ser bona persona no feia al cas.

A Rahola se'l pot considerar periodista, historiador, assagista i fins i tot filòsof. Al seu currículum li hem d'afegir acadèmic de la Reial Acadèmia de la Història de Madrid, de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Bar-

celona i impulsor dels primers Jocs Florals a Girona, el 1903, a banda de ser l'autor de nombrosos articles, pels quals va ser guardonat moltes vegades. Tres d'aquests escrits, però, van ser el motiu de la seva mort. No eren els més crítics, ni els més durs, ni els més radicals. Van ser aquests com podien haver estat uns altres. I de la sentència es desprèn que els membres del tribunal i el jutge militar instructor ni se'ls van llegir. Són "Contra l'invasor", "Refugijs i

Els tres articles que el van condemnar a mort no són ni els més crítics, ni els més radicals, ni els més durs

jardins" i "L'heroisme", tots publicats el 1938. "Tres articles d'una correctíssima dissidència que, tanmateix, van ser els únics fets provats del delictes de *rebelión militar*", indica Aragó.

Escriure fins al darrer moment A Rahola, com a la resta de presos polítics de l'època, se li va

prohibir la visita de familiars durant el seu empresonament. Però ni tan sols en les seves darreres hores va deixar d'escriure. Ans al contrari. I ho feia en qualsevol tros de paper que aconseguia, de manera clandestina, que amagava enmig dels paquets que s'entregaven a la família. Durant els seus catorze dies de confinament, període en què va viure pendent si li commutaven la pena de mort, Rahola es va acomiadar dels seus. Textos durs i carregats d'emoció i de patriotisme.

Però el 14 de març va arribar la confirmació de la pena. La seva mort estava decidida. A les onze de la nit un funcionari va obrir la porta de la seva cel·la i el van conduir a una habitació on se li va llegir la sentència. Les hores d'espera següents li va passar amb un notari amic seu i amb el capellà de la presó. I a les cinc de la matinada va ser conduït fins al cementiri. Allà va ser afusellat, enmig de la foscor, il·luminat per un parell de fars de cotxe. Va ser enterrat a la fossa comuna, sense presència dels familiars. Però algú va escampar terra d'un altre color, fet que va permetre a la família localitzar el cos i portar-hi flors. Dos anys més tard es va aconseguir traslladar les despulles a una tomba pròpia. La preïdeixia una creu feta de pedra de Girona, tal com ell havia demanat en el seu darrer escrit. ■

VERNE Y EL PERIODISTA QUE PUDO REINAR

El Verne más visionario está en «La jornada de un periodista americano en 2889». Pura anticipación

Pocos autores producen más sensación de felicidad y optimismo que Julio Verne. Pensamos en la literatura y pensamos en la rosa de Rilke, pero también, y con la misma intensidad, en las máquinas y las maquinaciones de Verne, en el globo que vuela sobre las líneas del mapa, en el obús lanzado hacia la Luna, en los niños perdidos durante dos años en una isla desierta, en los dinosaurios del centro de la Tierra, en el capitán Nadie tocando el órgano en el fondo del mar.

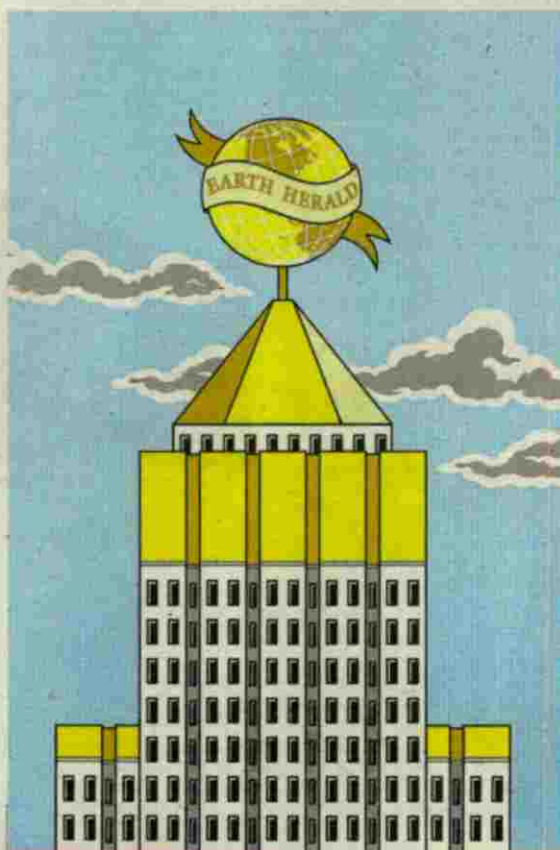
Las posibilidades de la imaginación se transforman en Verne en las posibilidades de la ocupación espacial (los astros, el fondo de la Tierra, el fondo del mar, las minas, las ciudades flotantes) y las posibilidades de la técnica y de la ciencia, creando así una poesía de la ciencia, una ciencia de la imaginación.

Era mi autor favorito cuando era niño. No sólo me fascinaban sus historias, sino también su extraña solidez, su densidad. Leer a Verne ejercita la paciencia del lector joven, que aprende que para llegar a lugares hermosos a veces hay que cansarse en la subida.

Un brazo encadenado

El genio de Defoe se muestra en la huella de un solo pie en una playa. No menos genial es el brazo encadenado de *Un capitán de quince años*. Ese brazo y esa cadena nos dicen muchas cosas: que el que murió era un esclavo, que lo mató un león. Recuerdo pocos momentos más terroríficos y evocadores en la literatura.

La *jornada de un periodista americano en 2889* es un cuento de 1891 publicado por primera vez en 1899, en lengua inglesa, en la revista *The Forum*. Algunos aguafiestas aseguran que fue terminado, en realidad, por el hijo de Verne, Michel Verne. Aparece ahora en el precioso sello «El bosque viejo» de literatura ilustrada de Gadir, una de las colecciones más originales

LA PRENSA DEL SIGLO XXIX
En el diario «Earth Herald», «el periódico más importante del mundo», trabaja el protagonista de esta historia. Arriba, la sede del diario vista por Marcos Morán, cuyas ilustraciones iluminan la novela de Julio Verne (abajo)

del panorama editorial español, en la que se nos ofrecen textos infantiles, juveniles o para todas las edades, además de algunas adaptaciones, todos ilustrados, en volúmenes de tapa dura y siempre de autores clásicos.

El cuento de Verne pertenece, como casi todo Verne, a esa maravillosa categoría que hemos llamado «para todas las edades» y que ahora, porque todas las cosas tienen que tener un nombre inglés, se denomina *crossover*. Las ilustraciones de Marcos Morán son muy eficaces y están perfectamente imbricadas en el texto. Pocos serán los que queden desencantados con esta obra.

La *jornada...* describe un mundo altamente tecnificado lleno de maravillas asombrosas y en el que el poder recae sobre todo en la prensa, de modo que Francis Bennett, editor del *Earth Herald*, el periódico más importante del mundo, «sería el rey de las dos Américas si los americanos pudieran aceptar algún tipo de soberano».

Verne acumula los inventos y los adelantos técnicos para crear un mundo maravilloso

dominado por unas redes de información que corren a través del teléfono y la «telefoto», una de las metáforas de internet más asombrosas y lúcidas que ha alcanzado nunca la literatura de anticipación. En efecto, el *Earth Herald* hace tiempo que ha abandonado el papel y se transmite sobre todo por medio del sonido y de la imagen.

La loca jornada de trabajo de Bennett tiene como contrapartida la plácida jornada de su esposa en París, a donde ha ido para comprarse sombreros, y con la que Bennett mantiene un contacto constante gracias a algo que hoy conoceríamos como Skype, y que parece ofrecer las mismas posibilidades de intromisión en la intimidad que Skype o cualquier otro sistema con cámara web.

¿Pluma o bisturí?

El texto es maravilloso y está lleno de sorpresas. «No es con una pluma como se escribe en nuestra época», dice Bennett a uno de sus colaboradores literarios, «sino con un bisturí.» ¡Y no es Kafka, ni Beckett, ni Breton quien ha escrito esa frase, sino Verne! Y es que este siglo XXIX está obsesionado con las novelas, que se producen en masa en el periódico y son retransmitidas a todo el mundo.

Verne habla de un espacio de veinticuatro dimensiones (los físicos más locos de nuestra época no pasan de 11), de un nuevo planeta llamado Gandini, de anuncios publicitarios proyectados en las nubes, de aceras móviles, de telescopios gigantes, de un bacilo *biógeno* que introducido en el cuerpo humano produce la inmortalidad, de ciudades que se mueven de un lugar a otro mediante raíles, de un piano-calculadora que parece prever las aventuras surrealistas y el piano-cóctel de Boris Vian, y así, entre burlas y veras, de visiones del futuro que casi asustan por su perspicacia: de una Europa dividida en una parte occidental y un Imperio Ruso que se extiende desde las riberas del Rin hasta la frontera de China, de la necesidad de imponer límites a la natalidad en China... Pero ¿qué demonio de hombre!

ANDRÉS IBÁÑEZ

LA JORNADA DE UN PERIODISTA AMERICANO

EN 2889

J. VERNE

Ilust.: M.

Morán. Trad.:

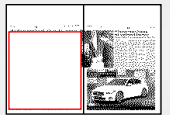
J. Santillán

Gadir, 2014

15 euros

★★★★

Mas planea autorizar sólo a los medios en catalán y que inviertan en Cataluña

La propuesta parte de sus asesores del Consejo para la Transición Nacional

Carmen Morodo

MADRID- Las variopintas propuestas sobre las que el presidente de la Generalitat, Artur Mas, sigue soñando con levantar el edificio de la Cataluña independiente incorporan una estricta regulación de todos los sectores, incluso el de la libertad de expresión. Entre los documentos que le remite el Consejo para la Transición Nacional hay un capítulo concreto que afecta a los medios de comunicación en el nuevo Estado independiente. Todos los procesos recaerán sobre el actual Consejo de Audiovisual de Cataluña (CAC), que ya ha sido objeto de varias polémicas. La idea con la que trabajan en la Generalitat es que desde que se constituya el nuevo Estado, y mientras se negocia la entrada en la Unión Internacional de Telecomunicaciones (UIT) y se resuelve la convocatoria de concursos para la distribución de las nuevas licencias, se autorice provisionalmente la prestación de servicios a los operadores que hasta entonces emitían en Cataluña. El problema viene a renglón seguido, ya que su plan es que la resolución futura de los nuevos

concursos incida en «algunos condicionamientos» como la producción de contenidos en lengua catalana o la obligación de invertir parte de los ingresos en producciones en el propio territorio. En ese escenario, todos los medios ya se encontrarían, en cualquier caso, bajo la competencia directa del CAC, según resalta el Consejo de Transición Nacional, «muy particularmente en el cumplimiento de la normativa sobre contenidos».

Con relación a RTVE, el escenario con el que trabaja la Generalitat es negociar la firma de «un acuerdo transfronterizo» con el Estado español. Reconocen, asimismo, que la aventura independentista puede tener consecuencias en el mercado publicitario de los medios. «Es muy previsible que los cambios que tendrían lugar en este mercado debido a la creación del nuevo Estado –por ejemplo, por las normativas vinculadas al uso de la lengua propia del país, o sencillamente por la acomodación de los mensajes a la idiosincrasia de los consumidores locales– también influirían en la futura composición, oportunidades y relevancia de los operadores»,

explican. En esta definición del nuevo Estado catalán, en la que sigue empeñada la Generalitat, en los informes se reconoce que la existencia de los dos estados implicaría la reorganización de las empresas que posean centros de producción en Cataluña, que se verán, asimismo, afectadas por una redefinición de los marcos de relación laboral que los regulen.

«Cataluña está situada en medio de dos imperios: Francia y España»

El presidente de la Generalitat afirmó ayer durante su intervención durante la clausura del Microsoft Education Global Forum celebrado ayer en Barcelona que, pese a situarse «entre dos grandes imperios», Cataluña ha sabido mantener con éxito sus signos de identidad.

Artur Mas

Mas asume que la Generalitat estaría obligada a buscar fórmulas de cooperación económica, comercial y laboral con España, y que necesitaría, asimismo, promover actuaciones conjuntas, «pactadas en cada uno de los sectores para la defensa conjunta de sus intereses». Para salvar el pro-

blema económico y empresarial que rodea al proyecto de la nación catalana, una de las fórmulas con la que promete sortearlo pasa por volcarse en el llamado Arco Mediterráneo, «que va de la Andalucía Oriental, pasando por Murcia y Alicante hasta León».

«Tiene que acabar siendo un marco privilegiado de las estrategias de colaboración entre Cataluña y los estados vecinos. Un tipo de colaboración que no sólo no necesita de la firma de tratados internacionales, sino que permite la participación sin formar parte de la Unión Europea», sostiene en sus documentos el Consejo de Transición Nacional. En esta afirmación reconocen, sorprendentemente, que una Cataluña independiente podría quedarse fuera del marco comunitario europeo.

Los informes del citado órgano encargado de diseñar la «hoja de ruta» para la autodeterminación

reflejan las «trampas» que el nacionalismo se hace a sí mismo para poder seguir sosteniendo su desafío independentista. En las últimas semanas los empresarios han dado señales de alarma y han empezado a levantar la voz contra las consecuencias de los planes de Mas. Pero el Consejo Asesor para la Transición Nacional les dice que no tienen que preocuparse porque la solución pasa porque mantenga una relación bilateral con la CEOE, ya que esta organización es la que se ocupa de estar presente «en los órganos del Estado español, es decir, en más de sesenta consejos, fundaciones e institutos públicos».

Resulta también especialmente llamativo el planteamiento de partida en lo que afecta al castellano. Desde una actitud proactiva en defensa y promoción de la lengua y la cultura catalanas, el problema de la «comunidad hispanohablante» pretenden resolverlo con la firma de algún tipo de acuerdo con el Instituto Cervantes. Su objetivo es que Cataluña se incorpore a la Organización Internacional de la Francofonía. Objetivo prioritario «por proximidad y tradición».

Santamaría: «No vamos a permitir actos ilegales»

C. Morodo

MADRID- El Gobierno no permitirá que el próximo día 9 de noviembre el presidente de la Generalitat, Artur Mas, cometa la ilegalidad de sacar las urnas a la calle para que los catalanes se pronuncien sobre la independencia de Cataluña. Hasta llegar a ese momento, el Ejecutivo seguirá recurriendo todos las decisiones dirigidas a culminar ese objetivo, y que se sitúen fuera de la ley, ante el Tribunal Constitucional (TC). Y si Mas optase por materializar el choque de trenes, el Ejecutivo utilizará todos los mecanismos legales a su alcance. No adelanta acontecimientos ni entra en detalles de posibles respuestas, prudencia y sujeción a la máxima de Mariano Rajoy de «no hacer el juego» a las provocaciones nacionalistas. Pero, fuera del circuito oficial, admiten

que entre esos mecanismos está el artículo 155 de la Carta Magna e incluso la inhabilitación de Artur Mas. Ayer, la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría, anunció que el Gobierno sigue actuando legalmente para frenar el proceso independentista, y como prueba de ello adelantó que han impugnado 28 aportaciones económicas de ayuntamientos catalanes a la Asociación de Municipios por la Independencia, un satélite de la Asamblea Nacional Catalana (ANC) en la que se sostiene la movilización para el proyecto rupturista. Según la información del Ejecutivo, son 30 las corporaciones locales que ya han colaborado. Estos recursos se han presentado por la vía contencioso-administrativa bajo el argumento de que son donaciones dirigidas a un fin que la Constitución no ampara.

En cuanto a las últimas declaraciones de Mas, sobre que pase lo que pase sacará las urnas a la calle el 9 de noviembre, la vicepresidenta zanjó la discusión con contundencia: «El Gobierno cumple y hace cumplir las leyes y las hará cumplir. Y ningún Gobierno va a permitir actos de naturaleza ilegal». Santamaría llamó la atención al presidente de la Generalitat en tanto que todos los cargos públicos tienen la obligación de cumplir la Ley y hacerla cumplir. Y desde Moncloa se volvió a subrayar el mensaje de que la consulta, el referéndum de autodeterminación, no es legal, no es constitucional, y que «la obligación del Gobierno es decirlo y actuar en conciencia». La número dos del Gobierno recaló que Mas sabe perfectamente que lo que plantea está fuera de la ley y le sitúa a él fuera de la legalidad, y también subrayó que el Gobierno

cumplirá con su obligación de conseguir que los catalanes «se vean lo menos perjudicados posible» por la aventura independentista a la que ha ligado su futuro el líder de CiU. Por eso, actuarán para no contribuir a la «división social e incertidumbre» que Mas está alentando. Por otra parte, Santamaría respaldó al ministro de Asuntos Exteriores, José Manuel García Margallo, quien el jueves en Barcelona se mostró dispuesto a

EL GOBIERNO Ha impugnado 28 aportaciones económicas de ayuntamientos al proyecto independentista

que alguien de su Ministerio acuda al Parlamento para explicar las consecuencias económicas y de aislamiento internacional de una declaración de independencia por parte de Cataluña. Si bien, precisó que Margallo es interlocutor en esta materia por su papel en lo que afecta al trabajo diplomático que está haciendo Exteriores para

explicar en las embajadas lo que hay detrás del órdago de CiU y ERC. Pero añadió que en clave doméstica es el ministro de Hacienda y Administraciones Públicas, Cristóbal Montoro, quien tiene más responsabilidad en la materia. Por tanto, Moncloa deja abierta la puerta a que alguien del Gobierno se explique en el Parlamento catalán, aunque apunta más hacia el entorno de Montoro que hacia el del titular de Exteriores por la «manipulación» nacionalista que se haría de esta última presencia en virtud de su condición de responsable de las relaciones con otros países. «Cataluña es una cuestión interna, no de política exterior, y Montoro es el encargado de las relaciones con las comunidades autónomas», explican. «Oyendo a algunos todo son ventajas de la independencia y no hay inconvenientes. Pero deben conocerse las consecuencias económicas y la mala posición en la que Cataluña se quedaría dentro de la comunidad internacional», zanjó Santamaría.

El Príncipe, ayer a su llegada al «Microsoft in Education Global Forum» en Barcelona

El Príncipe Felipe: «Estamos muy orgullosos de Barcelona»

Asiste a un Congreso tres semanas después de su última visita

A. G. Mateache

MADRID- Don Felipe volvió a viajar ayer a Cataluña, apenas tres semanas después de que inaugurara el Congreso Mundial de Móviles en Barcelona. A diferencia de aquella intensa visita, el heredero de la Corona viajó ayer y volvió en el mismo día para clausurar otro evento también de carácter tecnológico: el «Microsoft in Education Global Forum». El Príncipe tuvo ocasión de dirigir unas palabras a 1.100 profesores y profesionales dedicados a la enseñanza procedentes de 80 países distintos. Al comienzo de su discurso, que pronunció en castellano, inglés y catalán, les deseó a los asistentes encontrar tiempo para disfrutar «esta divertida y bonita capital catalana, de la que los españoles nos sentimos muy orgullosos». Este acto organizado por Microsoft ha tenido como sede Barcelona por su buena ubicación geográfica como punto de en-

cuentro internacional, según informan fuentes de la empresa, quienes también explicaron a este periódico que se invitó a Don Felipe dado «su interés en temas educativos y empleo en los jóvenes. Se cursó la invitación y aceptó «enseguida». Independientemente de la agenda oficial, la postura integradora y de diálogo de la Corona respecto a la ofensiva soberanista de Mas supuso que el Príncipe aprovechara la anterior visita para pulsar la situación, y mantuviera encuentros con distintos sectores del mundo empresarial y civil. Y semanas después vuelve a estar en la Ciudad Condal cumpliendo con su actividad institucional en un foro tecnológico aplicado a la educación, porque el objetivo de la Corona es «estar donde se la necesite». Don Felipe se centró a lo largo

del discurso en la enseñanza a los jóvenes desde un la innovación tecnológica. «Es absolutamente esencial transformar la educación a través del uso y el dominio de las nuevas tecnologías», aseguró, ya que los alumnos necesitan «desde muy pequeños los recursos para enfrentarse a escenarios inciertos y cambiantes». Pocas veces se ha pronunciado el Príncipe de Asturias respecto a la situación que vive Cataluña, pero rotundas fueron sus declaraciones en la celebración del 12 de octubre de 2012, cuando aseguró que «Cataluña no es un problema».

Una vez terminado el Congreso de ayer, el Príncipe se reunió a puerta cerrada con los docentes innovadores en tecnología, pero no asistió a la entrega de premios posterior que presidió el presidente de la Generalitat.

LA FAMILIA REAL EN CATALUÑA

10% de las actos se hacen en Cataluña

2ª ciudad más visitada detrás de Madrid, Barcelona

La plantilla de TV3 reclama més negociació i aprova mobilitzar-se

Els treballadors rebutgen en referèndum que se'ls toqui sou base i antiguitat

Els treballadors de TV3 no accepten l'última proposta de la direcció i reclamen seguir negociant. En un referèndum, han aprovat també dissenyar un nou pla de vagues i mobilitzacions.

ÀLEX GUTIÉRREZ

BARCELONA. Si Catalunya Ràdio va fer un pas ferm dimarts per signar la pau laboral entre empresa i treballadors, ahir es va fer palès que l'acord a TV3 està molt més lluny. La plantilla va celebrar un referèndum ahir i abans-d'ahir que va tornar –amb el 89% dels vots emesos– l'última proposta que la direcció va posar sobre la taula i que consistia en una retallada de sou –del 4,33%– que s'anava recuperant progressivament fins a tornar a les condicions actuals al cap de tres anys. La plantilla, però, recorda que ja ha patit dues retallades i posa com a línia vermella que es toqui salari base o antiguitat.

A partir d'aquí, la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) té, fonamentalment, dues opcions. La primera consisteix a aplicar l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, que, des de l'última reforma laboral, permet a l'empresa abaixar els salaris unilateralment, en un termini de quinze dies. La segona és recollir el guant dels treballadors i tornar a seure per negociar-hi. Dilluns està previst que es reunixin les dues parts i que la direcció es posi.

Ahir els treballadors també van aprovar dissenyar un nou pla de mobilitzacions, que inclou dur a terme vagues en un calendari encara per definir –depèn també de les respostes que doni l'empresa– però que es podria allargar fins al maig. La previsió és combinar aturades parcials amb alguna de 24 hores. Per a aquesta segona pregunta del referèndum, el suport va ser més tímid: el sí va guanyar amb el 61,7% dels vots.

Els resultats de la votació a TV3 dificulten també que es pugui seellar la pau laboral a Catalunya Ràdio. Dimarts l'emissora va celebrar el seu referèndum i va guanyar, amb un 87,6%, l'opció de seguir negociant a partir de la proposta de l'empresa de rebaixar el sou temporalment però oferint a canvi l'equiparació amb TV3 (on els salaris són

Els treballadors ja encadenen prop d'un any de protestes des que la Corporació va anunciar que volia aprimar en un 18% les despeses de personal. MANOLO GARCÍA

entre un 2% i un 12% més elevats). La direcció de la Corporació venia la proposta de manera conjunta i ha evitat posicionar-se sobre si l'aplicarà a Catalunya Ràdio tot i el revés a TV3.

D'altra banda, ahir es va saber també que el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic ha desestimat els dos recursos que hi havia interposats contra el procés d'externalització del departament comercial que té engegat TV3. El comitè d'empresa i Comissions

Obreres havien presentat les al·legacions en considerar que el plec de clàusules no oferia prou garanties als treballadors. Un cop desestimats aquests recursos, i havent superat dijous un parell de mocions parlamentàries amb el suport de CiU, PSC i PP, no hi ha cap impediment perquè el consell de govern de la Corporació adjudiqui el concurs al Grupo Godó o a Zeta, les dues empreses que s'hi han presentat. —

Nova protesta del consell professional

El consell professional de TV3 –que actua en funcions, perquè va dimidir en bloc al febrer– s'ha queixat de com s'està informant del procés d'externalització del departament comercial. "No n'hi ha prou amb les informacions emeses als *Teletotals* d'ahir –expliquen en un comunicat intern–. Eren correctes i responien als criteris informatius que s'apliquen a una crònica parlamentària, però no són suficients". Hi havia la intenció de fer un vídeo, però un informe

jurídic el va desaconsellar. L'assumpte va ocupar 4 minuts entre els dos *Telenotícies*.

El consell també qüestiona els criteris pels quals no es va emetre el ple de la pobresa integrament. "La pobresa és un tema de prou interès públic per emetre totes les veus de l'arc parlamentari", diu el comunicat. TV3 va emetre dues hores i mitja del ple a través del 3/24, que van ser seguides, de mitjana, per 7.000 espectadors.

Consolidació al mercat de les telecomunicacions

Vodafone adquirirà Ono per oferir fix, mòbil, fibra i TV

L'operador britànic està a punt de comprar la firma de cable per 7.200 milions

Els consumidors tenen por que els preus pugin a l'haver-hi menys competidors

JOSEP M. BERENGUERAS
BARCELONA

Al món dels negocis, les hores donen per molt. Si dijous al matí la junta d'accionistes d'Ono aprovava la sortida a borsa de la firma, en paral·lel, una altra operació es forjava: la de la venda de la companyia a Vodafone. Després d'haver rebutjat una primera oferta, les dues empreses van arribar a un principi d'acord que, a falta d'alguns serrells i firma, es concretarà amb un important salt de Vodafone a Espanya en quota de banda ampla, l'oportunitat per a l'operador de competir en ofertes combinades de serveis i una nova operació de concentració en les telecomunicacions.

Les negociacions fa mesos que es porten a terme, però en els últims dies s'havien acostat posicions i perquè Ono volia continuar amb els seus plans de la seva sortida a borsa. La majoria del capital de l'operador de cable està en mans dels fons Providence Equity Partners, Thomas H. Lee Partners, CCMP Capital Advisors i Quadrangle Capital, i aquests busquen rendibilitzar la seva inversió, ja sigui mitjançant la sortida a borsa o a través d'una venda de la companyia.

ATURAR LA SORTIDA A BORSA // L'operador vermell havia fet una primera oferta d'uns 7.000 milions d'euros que Ono va rebutjar. Després de reprendre les negociacions, segons fonts del mercat, l'oferta hauria pujat fins a entre 7.200 i 7.300 milions d'euros (inclosos els 3.300 milions de deute), una xifra més pròxima al que busquen els inversors en Ono. Les dues companyies van arribar a un principi d'acord ahir, però queden per definir alguns punts (com per exemple com es farà el pagament) i redactar els contractes, i per això l'anunci es podria demorar. Tant Vodafone com Ono van rebutjar ahir fer comentaris, però altres fonts coneixedores de la negociació van destacar que totes dues estaven «ultimant» l'acord. Si es concretés, es cancel·larà el debut al parquet de l'operador.

Vodafone vol créixer a Espanya, on la crisi li ha passat factura tant en

les claus

1 La concentració del sector de les 'telecos' continua

El sector de les telecomunicacions a Espanya viu una època de contínues operacions de compravenda. A diferència d'altres zones del planeta com Àsia o els Estats Units, on tres o quatre grans operadors dominen el sector, a Europa hi ha un centenar d'empreses. Les més grans necessiten guanyar múscul, i per això es van produint compres, com la d'Ono per Vodafone o la de l'operador mòbil virtual Simyo per Orange a finals del 2012.

2 Jazztel és la gran beneficiada de l'operació

Més enllà de la mateixa Vodafone, l'altra gran beneficiada de l'adquisició serà Jazztel. Aquest operador quedarà com l'últim gran no dependent dels tres líders del sector, i els seus 1,4 milions de clients ADSL el fan atractiu sobretot per a Orange, que veurà com Vodafone se li allunya en quota. Les accions de Jazztel s'han revaloritzat el 29% en l'últim any. Ahir, va pujar el 0,39% (l'índex va baixar l'1,39%).

3 La tele serà crucial en la pròxima batalla de preus

Fix, mòbil, internet a casa... I televisió. L'operació de compra d'Ono significarà per a Vodafone sumar uns 800.000 abonats a la seva cartera de clients de televisió. La gran dominadora del sector és Movistar TV (Telefónica), que a més s'ha garantit continguts exclusius com la fórmula 1. Però, a més, Movistar està interessada a adquirir la segona plataforma a Espanya, Canal+, encara que de moment no ha arribat a cap acord.

nombre de clients com d'ingressos finals. El grup britànic té liquiditat (va vendre l'any passat la seva participació en l'operador nord-americà Verizon Wireless per 95.000 milions), i una de les opcions que té per créixer a Espanya és comprar competidors més petits.

Ono li interessa perquè complementa els seus serveis: l'operador de cable té desplegada en uns set milions de domicilis espanyols la seva infraestructura HFC (híbrid entre fibra i coaxial), que permet unes velocitats de descàrrega d'entre 100 i 200 megues, i compta amb 1,5 milions de clients. Vodafone, en canvi, basa la seva oferta de banda ampla a l'ADSL (953.000 clients). Vodafone, quan es tanqui l'operació, passarà d'una quota del 7% en banda ampla a Espanya a més del 20%.

CLIENTS DE MÒBIL // Però Vodafone no només guanyarà els clients de banda ampla, sinó també més d'un milió de números mòbils, que s'afegiran a la base de 13,7 milions de clients en aquest segment de l'operador vermell. En aquest àmbit, frenarà així la pèrdua d'usuaris, que estava propiciant que Orange l'estigués atrapat en el mercat espanyol (el 31 de desembre del 2013, Movistar tenia una quota del 33,22% en telefonia mòbil; Vodafone, del 24,57% i Orange, del 22,92%).

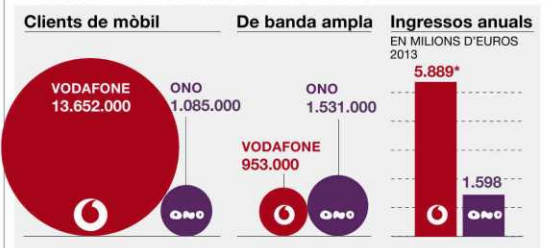
Però, més enllà del nombre d'usuaris, Vodafone podrà oferir als seus clients paquets de serveis convergents, on realment es juga la guerra de tarifes: telèfon, banda ampla fixa -fibra-, mòbil i, ara, televisió. En el camp de la fibra Telefónica té avantatge, ja que desplega la seva fibra òptica per tot Espanya des de fa dos anys, i ja té gairebé 600.000 clients de fibra òptica. Vodafone està desplegant juntament amb Orange la seva pròpia xarxa de fibra, amb una oferta comercial que s'espera que s'estreni a principis d'abril.

Vodafone també haurà de redefinir els seus preus i ofertes de continguts, cosa que preocupa els consumidors. «Ens preocupa com pot afectar en les tarifes aquesta concentració. En qualsevol cas s'ha de saber

Passa a la pàgina següent

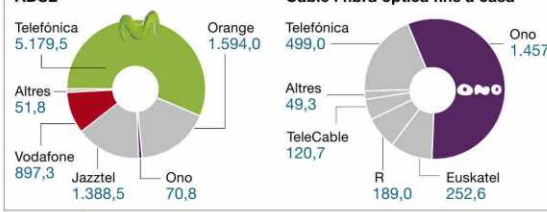
L'ACORD DE VODAFONE AMB ONO

Les quotes de mercat actuals

BANDA AMPLA (usuaris en milers)**

Font: CNMC *Últim exercici fiscal tancat el març del 2013 **El 30 de setembre del 2013 RAMON CURTÓ

ELISENDA PONS

Botiga d'Ono a l'Eixample de Barcelona.

Ve de la pàgina anterior
-----

que independentment de les tarifes per les quals acabi optant Vodafone, o si desapareixerà el nom d'Ono, al client no el poden obligar a canviar de tarifa ni reduir la qualitat del servei que rep», va destacar a aquest diari el portaveu de Facua, Rubén Sánchez. Si es produís un canvi de condicions -tarifes- o de qualitat, el client deixarà de tenir permanència en la companyia. ≡

El periodista gironí Àngel Rodríguez divulga curiositats del «Sant de les Mosques»

► Un llibret explica diversos detalls desconeguts de la vida de Sant Narcís, els llocs del món on se l'invoca i les llegendes que l'envolten

GIRONA | LAURA FANALS

■ Pràcticament qualsevol gironí relaciona la figura de Sant Narcís, patró de Girona, amb la llegenda de les mosques... però sabien que també és patró de la ciutat de Consolación, a l'illa filipina de Cebú? O que, malgrat que a les comarques gironines no té cap poble dedicat, sí que en té un al Quebec (Canadà), anomenat Saint Narcisse de Rimousky i fundat el 1922? Aquestes i moltes altres curiositats sobre Sant Narcís es poden trobar al llibret *Sant Narcís, el sant de les mosques*, que el periodista gironí Àngel Rodríguez acaba de publicar a la col·lecció Sants i Santes.

Segons Rodríguez, es tracta d'una obra totalment rigorosa, però que no té un caràcter religiós sinó que vol recollir diverses curiositats i anècdotes desconegudes sobre la vida del sant. Per exemple, segur que pocs serien capaços d'enumerar en quines ocasions s'ha invocat Sant Narcís al llarg de la història: des d'aiguats fins a atacs de feridura, coixesa, febre, hèrnia, mal d'orella, mal d'ossos, sequera i terratrèmols.

El llibret fins i tot s'atreveix a qüestionar la versió de la llegenda de les mosques que ha arribat fins als nostres dies. Segons Rodríguez, la història es basa en un text del segle XIII inclòs en la *Crònica* de l'historiador Bernat Desclot, acabada tres anys després que les tropes franceses entressin a Girona. Segons aqueta versió, no hauria estat Sant Narcís qui hauria enviat la famosa plaga de mosques, sinó el propi Déu. Anys més tard, una nova versió del cronista sicilià Bartholomeo di Neocastro indicava que els soldats francesos van profanar el cos de Sant Narcís i el van deixar despulat al mig del

MARC MARTÍ

Àngel Rodríguez, amb el llibret que acaba d'editar.

No té cap poble dedicat a Girona, però sí que n'hi ha un al Quebec: Saint Narcisse de Rimousky, fundat el 1922

Tot i que molta gent avui només compleix la tradició del cotó beneït, anteriorment era molt venerat

carrer. Un pobre home que passava pel carrer ho va veure d'amagat, es va endur el cos del sant a casa i, al dia següent, en va sortir l'eixam de mosques que van atacar les tropes franceses. Finalment, una tercera versió –la que ha arribat als nostres dies– explica que les mosques van sortir de l'interior del sepulcre de Sant Narcís quan els francesos van profanar el temple.

Hi ha interrogants, però, que encara queden per resoldre, com per exemple el lloc de naixement de Narcís: una tradició diu que hauria nascut a Girona, fill d'una família noble, però d'altres situen el seu naixement a l'aleshores ciu-

tat alemanya de Scititana, al Regne de Gòtia (actualment, al sud de Suècia). També n'hi ha que el fan nascut a Santarem (Portugal), Vandèlia (una província romana que ocupava parts de l'actual Alemanya i Suïssa) o fins i tot en algun indret de l'orient, com ara Palestina.

Altres curiositats són de caràcter més local: per exemple, la primera parròquia gironina dedicada a Sant Narcís va ser al barri de Taialà, l'any 1107. Més endavant, Narcís va acabar substituint Sant Feliu com a patró de tota la ciutat de Girona.

El propi Rodríguez s'ha mostrat molt sorprès per algunes de les dades recollides, i recorda que es tracta d'un sant amb gran tradició a darrere: «Actualment la majoria de gent només compleix la tradició d'anar a recollir el cotó beneït, però anteriorment havia tingut molta devoció», explica. El llibret es pot demanar a qualsevol llibreria, la Casa Carles, la Llibreria Empúries i també a través d'Internet. Hi ha una versió en català i l'altra en castellà.

La crisi a Crimea ▶ La situació a la península

Sense notícies a Crimea

Les noves autoritats prorusses de Simferopol han aconseguit bloquejar les emissions dels canals de televisions independents

IRENE SAVIO
SIMFERÓPOL

Són les 11.30 del matí. En un restaurant poc concorregut dels suburbis de la capital de Crimea, Simferopol, quatre homes grans beuen cervesa. Al damunt de la barra hi ha una ràdio que emet música pop russa i, una mica més enllà, a l'espai reservat a la cuina, una televisió que transmet una telenovel·la picant amb dones lleugeres de roba. De cop i volta, el programa s'acaba i a la pantalla apareixen les imatges d'una protesta al carrer. La cambrera no ho dubta ni un segon, busca el comandament del televisor i s'afanya a canviar de canal.

En ocasions, la vida a Crimea aquests dies s'assembla a una pel·lícula de ciència-ficció. Als carrers, la tensió entre les comunitats es palpa en l'ambient.

Es veuen grups de soldats que entren als edificis i milicians que van deambulant pels carrers de la ciutat. Fins i tot hi ha uniformats que ocupen posicions als terrats dels immobles.

No són pocs els habitants de la capital de Crimea que amb prou feines saben el que està passant realment als carrers, coneixen tan sols la versió oficial. I és que des que el Govern prorús va accedir al poder la gran majoria dels canals de televisió independents han deixat d'emetre.

Als carrers, la tensió entre les dues comunitats és palpable

Els mitjans també denuncien atacs de hackers a les seves pàgines web

Liuolmila Zhuravliova té 28 anys però molta pena a la cara. La raó és que el canal televisiu independent que dirigeix, Chernomorskaia (Mar Negre), no emet des del dia 3 de març. Així i tot, a la redacció -uns

40 periodistes, que s'ocupen de tota mena de programes en els dos idiomes, ucraïnès i rus- segueixen treballant. No perden l'esperança. «**És evident que algú ens considera molestos, potser perquè sempre hem fet reportatges d'investigació**», explica Zhuravlyova

Freqüències ocupades

Des de Kiev, Sergi Tovstenko, el cap de premsa d'Ukraine TV, també confirma aquesta versió. «**El senyal del nostre canal va ser interromput sense previ avis i sense que ningú ens donés explicacions**», diu Tovstenko. Una sort semblant han patit també els canals K1, TET, Mega, M1, New Channel, NTN, i 2+2.

Les seves freqüències d'emissió van ser bloquejades parcialment o completament, i després i en algun cas, ocupades per altres mitjans pròxims al Govern crimeà. Un cas únic és el canal tàrtar ATR, que ha seguit misteriosament emetent.

Censurar la informació lliure, en opinió d'aquests periodistes, forma part de l'engranatge posat en marxa

Dos homes llegeixen dos cartells electorals en una plaça de Simferopol.

AFP / FILIPPO MONTEFORTE

per part de les noves autoritats de la península de Crimea.

Del que no hi ha dubte és que així es votarà diumenge vinent. «Es tracta d'una estratègia molt intel·ligent, perquè és silenciosa. Ens han bloquejat les freqüències i, com que tot plegat és un cas, no hi ha manera de poder rebel·lar-se», argumenta Zhuravliova, afegint que també va ser *hackejada* la pàgina d'internet del seu canal. «Hem contractat una empresa nord-americana per resoldre-ho, però encara no ho hem pogut arreglar. Això demostra que es tracta de professionals que disposen d'eines molt potents», afageix.

Contra canals russos

Curiosament, el Govern ucraïnès no nega res. «La desconexió d'aquests canals és temporal. Després de la celebració del referèndum i l'ingrés de Crimea a la Federació de Rússia, aquests canals televisius podran acreditar-se d'acord amb les lleis russes i continuar fent la seva feina», va assenyalar dimecres passat el viceprimer ministre de Crimea, Rustam Termigaliev.

També el Govern ucraïnès n'ha fet de les seves. Dimarts, Kíev va ordenar a diversos proveïdors per satèl·lit ucraïnesos deixar d'emetre canals russos, cosa que, de tota manera, no ha estat gairebé respectada. ≡

Castle, que emet Cuatro, és una de les sèries que podria quedar afectada. CUATRO

La vaga de dobladors amenaça de retardar l'estrena de sèries

À.G.

Les sèries americanes poden patir retards a l'hora d'estrenar-se a les televisions espanyoles si s'allarga la vaga de dobladors que des de dilluns té aturat el sector a Madrid. Alguns canals ja han encès el llum d'alarma. Fonts del canal Fox han explicat a Efe que la vaga afectarà, en més o menys mesura, l'emissió de les seves sèries, cada vegada més enganxades a l'estrena als Estats Units, en funció dels dies que s'allargui l'aturada. No hi haurà afectacions, però, sobre *The walking dead*: tot i que els capítols d'aquesta producció arriben a Espanya 24 hores després de l'emissió als EUA, els tres episodis que tanquen la quarta temporada ja estan doblats.

Canal+ també ofereix algunes de les seves sèries l'endemà de l'estrena als Estats Units, però ho fa en versió original subtitulada, així que no pateixen. Però la versió dobla-

da s'estrena poc després, així que, segons reconeix, està valorant alternatives per fer-hi front si l'aturada s'allarga.

Cuatro, un dels canals en obert que emet les sèries en dates més pròximes al debut als Estats Units, ha explicat que "es podrien veure afectades" ficcions com *Castle*, *Mentes criminales* i, en menor mesura, *Elementary*. Aquestes produccions disposen d'un marge d'entre 11 i 14 dies per al doblatge, de manera que si la vaga es manté la cadena haurà de "buscar alternatives de programació que danyin el mínim possible l'interès dels espectadors".

"Estem disposats a mantenir les mateixes tarifes. Molta gent pensa que som milionaris, però el 90% de la professió cobra un màxim de 2.000 euros, i molts en cobren 1.000 o menys", explicava Adolfo Moreno, president d'Adoma, l'associació que aplega els artistes de doblatge madrilenys.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Per un consens de la premsa en deferència als al·lèrgics

És al·lèrgic, amic lector? Aquesta secció li ofereix avui, a tall de compensació, un Dragon Khan gratuït a costa d'uns quants titulars. "Els experts preveuen una primavera «d'alt risc» per l'elevat nivell de pol·len" (324.cat). "La primavera es presenta a Catalunya sense alts nivells de pol·linització" (*El Periódico*). "El xiprer desferma les al·lèrgies" (*Segre*). "La primavera respectarà els al·lèrgics" (*El Punt Avui*). Què? No els hi pica ja tot? Tots

aquests titulars són de les últimes 48 hores i beuen del mateix informe elaborat per la Xarxa Aerobiològica de Catalunya. Per què tanta disparitat? L'informe diu que, si plou poc -tal com està previst-, el risc serà baix. Però, si plou, la cosa es pot complicar. I alerta de l'excepció que suposa el xiprer. A partir d'aquí, barra lliure perquè els mitjans titulesin en optimista o catastròfic.

O error o bigàmia

La revista *Lecturas* du aquesta setmana una exclusiva a la portada: "Álex González i Adriana Ugarte, junts de nou", ens informa la primera pàgina del setmanari. I afegeix: "Després d'uns mesos separats donen una segona oportunitat al seu amor". Però, estimat lector, abans que alci la copa per brindar per la parella i les segones oportunitats, alerta amb la portada de *Semana*, aquesta mateixa ídem. També té una exclusiva referida a l'actor d'*Alacrán enamorado* o de la sèrie *Tierra de lobos*: "Álex i Hiba, feliços junts", diu el titular. "Són la parella del moment gràcies a la sèrie *El Príncipe* de Telecinco". Tremend combo de portades. O una de les dues revistes s'ha equivocat, i molt, o bé l'inclit Álex González no ha calculat bé els seus moviments i dormirà aquesta nit (i possiblement unes quantes més) al sofà.

Telefónica se llevará el 'gato al agua' con Canal+

A fondo

África Semprún

Periodista de Empresas & Finanzas

Telefónica tiene la sartén por el mango. Casi todas las fuentes consultadas coinciden en asegurar que el futuro de Canal + depende de lo que diga la *teleco* de César Alierta. La ope-

radora lleva mucho tiempo negociando con Prisa la compra de la plataforma de pago sin llegar a un acuerdo definitivo por culpa del precio. Los grupos no se ponen de acuerdo con el valor del 56 por ciento de Canal+: Telefónica, que tiene el 22 por ciento de la tele, no quiere pagar más de 800 millones y Prisa busca sacar al menos 1.000 millones para afrontar su deuda y evitar que el mercado perciba que ha regalado el activo y devoren el

precio de la acción, que en los últimos doce meses ha subido un 59 por ciento, aunque en la última semana ha caído un 13,3 por ciento hasta los 0,39 euros, por la incertidumbre.

A principios de 2013, la firma que preside Juan Luis Cebrián tenía prisa por vender Canal+. No había refinanciado su deuda de más de 3.200 millones que vencía en 2014 y 2015. Tras el acuerdo con la banca y los fondos 'buitre', que han desembarcado en el capital de la propietaria de *La Ser*, el grupo ha ganado tiempo para negociar con otros grupos, como Al Jazeera, dispuestos a poner 900 millones. Pero aunque varios inversores hayan mostrado interés en entrar en Canal+, no parece que estén dispuestos a quedarse con un activo que tiene a la competencia en casa. Telefóni-

ca ha lanzado una oferta para captar abonados a Movistar TV, que se ha traducido en un aumento de sus clientes hasta los 700.000 mientras, que los de Canal+ han caído en 100.000 en 2013. De momento, Telefónica y Mediaset, el otro accionista, no han ejercitado su derecho preferente a adquirir las acciones de Canal+, lo que facilita las cosas a terceros, pero la *teleco* sigue trabajando en una operación que se ha dado por cerrada varias veces y que el entorno de la operadora asegura que "culminará con éxito". Mientras, Prisa trabaja para frenar la sangría de abonados y de ingresos, que ya le ha llevado a devaluar el valor de su plataforma en 1.200 millones en dos años. Así, ha bajado el precio del fútbol de cara al *Clásico*.

TV-3 volverá a las huelgas, tras el rechazo a la última oferta de la CCMA

MAIOL ROGER, Barcelona

La conflictividad laboral no cesa en los medios públicos catalanes. Los trabajadores de TV-3 rechazaron ayer en referéndum la última propuesta de recorte salarial presentada por la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales (CCMA) y votaron a favor de nuevas huelgas, que se concretarán en los próximos días. La propuesta de la empresa, que preveía un recorte del 4,33% en el salario base y un 5% para la antigüedad, ya había sido rechazada por el comité de empresa, pero ante la incapacidad de llegar a un acuerdo durante los últimos meses se sometió a votación.

La decisión de los trabajadores de TV-3 (el 89% votaron contra la propuesta de la empresa) abre un futuro incierto en la CCMA. Los empleados de Catalunya Ràdio votaron el martes a favor de la misma propuesta, lo que obligará al ente gestor de los medios públicos a diferenciar entre televisión y radio, que desde hace pocos meses son una única empresa.

El lunes, los comités y la dirección de la CCMA volverán a sentarse para negociar. El voto favorable de los empleados de la radio impone 15 días más de negociación para acabar de pulir el convenio colectivo. La negativa de la televisión faculta a la empresa a aplicar las medidas unilateralmente, pero su intención, según fuentes de la dirección, es que cualquier medida sea consensuada. Tras el aval de todos los trabajadores, el comité de empresa se siente fuerte para seguir enrocado en sus demandas: evitar los recortes salariales y buscar medidas de ahorro alternativas.

Área comercial

Una de las propuestas de los empleados es que la CCMA se eche atrás en su intención de privatizar el Departamento Comercial de TV-3, con una oferta de externalización de un máximo de 16 millones de euros para seis años. Sin embargo, el Tribunal Catalán de Contratos del Sector Público desestimó el jueves el recurso contra la cesión que había presentado el comité de empresa.

Los trabajadores y los grupos parlamentarios contrarios a la privatización (solo la defienden CiU, PSC y PP) dan por hecho que la concesión será para el grupo Godó, propietario entre otros de 8tv. La CCMA subrayó ayer que en la concesión concurren dos empresas —la otra es el Grupo Zeta— y que la empresa será totalmente imparcial en la resolución.

Els treballadors de TV3 rebutgen en massa la proposta de la CCMA

■ Un 89% demanen que es continuï negociant i s'aprova un pla de mobilitzacions

G. Busquets
BARCELONA

El conflicte laboral a TV3 continua enquistat. Els treballadors van rebutjar de manera aclaparadora, en un 89%, l'última proposta de reducció salarial de la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals que comportava una rebaixa del sou base i de l'antiguitat recuperable a tres anys vista. El referèndum es va celebrar dijous i divendres, i hi van participar 1.685 tre-

balladors d'un cens de 2.007. Els treballadors també van aprovar, amb un 61,7%, un nou pla de mobilitzacions fins al maig, que inclou aturades parcials, i no es descarta fer una vaga de 24 hores. També es prepara una acció reivindicativa pel dia de Sant Jordi. En aquesta segona votació han participat 1.669 treballadors.

En canvi, la plantilla de Catalunya Ràdio va aprovar dimarts, per un 87,8%, negociar a partir de la proposta de la direcció. A l'emissora va guanyar el sí perquè la proposta inclou l'equiparació salarial amb la plantilla de TV3, una reivindicació històrica de Catalunya Ràdio. ■

L'11-M i el periodisme

Aquesta setmana ha fet deu anys dels atemptats terroristes més sagnants d'Espanya i Europa. Les xifres, les dades: ho sabem tot d'aquell fatídic dia. Han passat deu anys i un servidor era a la facultat, endinsant-se en aquest apassionant món del periodisme. Uns dies en què vaig viure un procés accelerat d'aprenentatge. Uns dies en què els professionals van ser avaluats, avaluats per la ciutadania, perquè es necessitaven respostes. Aleshores el fenomen de les xarxes socials no estava tan estès com avui. La informació també era instantània, és cert, però com està passant actualment, van ser informacions provinents de l'exterior les que ens van alertar de la manipulació, l'ocultació, l'encobriment, l'alteració... Es pot definir de moltes maneres, però, resumint: no ens deien tota la veritat sobre els atemptats.

El poder polític, amb uns hipotètics interessos electorals (tant els uns com els altres), va intentar influir en la informació dels mitjans de comunicació, el refugi on acudi-

en els ciutadans per trobar una resposta a tot aquell horror. Doncs una gran majoria vam haver d'anar a fora per saber què, com, quan, on, per què i qui.

Òbviament, com en tota regla, hi ha excepcions. Afortunadament. Però allò, l'11-M, pel que es veu, no va servir per aprendre tant com em va servir a mi.

ALBERT HERNÁNDEZ VENTÓS
BARCELONA

▶▶ Faustino Fernández Álvarez.

ÒBIT A ASTÚRIES**Mor el
periodista
Faustino
F. Álvarez**|| EL PERIÓDICO
BARCELONA

Faustino Fernández Álvarez (Mieres del Camino, 1950), director de *La Voz de Asturias*, del Grup Z, en dues etapes (la primera, entre el 1983 i el 1986, i la segona, entre el 1989 i el 2001), va morir ahir a Oviedo, víctima d'una llarga malaltia. Faustino F. Álvarez (com firmava), periodista de referència a Astúries, va treballar també al diari *ABC*, a Televisió Espanyola i en diferents emissores de ràdio. Va ser un gran defensor de la premsa regional i membre destacat de la generació de periodistes de la transició.

PUBLICITAT

Augmenten un 55% les queixes pels anuncis

El nombre de reclamacions per publicitat inadequada va augmentar un 55,8% el 2013 en comparació de l'any anterior, i va passar de 154 a 240, segons dades fetes públiques per José Domingo, el director d'Autocontrol, l'entitat que gestiona les queixes i peticions de consell sobre els anuncis que s'emeten en els diferents mitjans. Domingo va recordar que és una quantitat molt baixa en relació amb la

publicitat que s'emet a l'Estat, que es manté com el segon estat de la UE amb més campanyes sotmeses a control abans de ser difoses. En l'informe es destaca que es van rebre 48 observacions d'anuncis que podien agredir la dignitat de la dona. En tretze casos hi va haver un informe negatiu (no es van poder emetre), mentre que en 35 casos es van emetre però complint les recomanacions. ■ REDACCIÓ

TELEVISIÓN DE PAGO

Mediaset y Telefónica no adquirirán Canal+

Ninguno de los dos grupos, que poseen un 22% de la plataforma de pago cada uno, ha ejercido su derecho preferente a adquirir las acciones que Prisa puso en venta para reducir su participación en Canal+ a un 25,53%. A partir de ahora, más de 15 días después de la venta, grupos como Al Jazeera, Canal+ Francia o Liberty Global se barajan como posibles compradores. **M. M.**

Nombramiento de una comisión gestora

UTECA La Unión de Televisiones Comerciales en Abierto, que agrupa a los cuatro operadores de TDT en abierto, ha nombrado una comisión gestora presidida por los presidentes de Atresmedia y Mediaset, José Manuel Lara y Alejandro Echevarría, respectivamente.

COMUNICACIÓN

FERNANDO RODÉS, GURÚ DE LOS MEDIOS

Considerado el ejecutivo publicitario más cotizado de Europa, este barcelonés está convencido de que el futuro estará en manos de las marcas comprometidas con el bienestar individual. Vaticina que "los años dorados del periodismo están llegando, los medios han de ser interactivos".

Por ELENA PITA Fotografía de PAOLA DE GRENET

Creció jugando a los anuncios de la tele, testigo de cargo de la publicidad que su padre orquestaba al frente de la agencia Tiempo, que luego fue Media Planning Group, y de los comerciales del realizador Leopoldo Pomés. ¿Recuerdan la chica rubia a lomos del caballo blanco de Terry, montando a pelo por la playa también dorada? Quienes lo hayan visto no lo habrán olvidado: corrían los años 60 y aquello quedó grabado a fuego en el imaginario colectivo.

Fernando Rodés Vilà (Barcelona, 1 de agosto de 1960), economista de formación, empresario de *marketing* y comunicación desde la vicepresidencia de Havas Media Group, del que fue CEO hasta 2011, es hoy uno de los más creíbles oráculos del mercado internacional. Desde el proyecto Meaningful Brands, estudia las tendencias del consumo y vaticina el futuro que vendrá: las marcas han de comprometerse con el bienestar individual y social y ganarse la confianza del público a base de honradez y transparencia; es lo que ellos llaman Teoría del Capital Social o el valor añadido que exige el consumidor.

Aparte de esto, y a riesgo de que me odie para siempre, contaré que es un hombre muy apuesto, guapo y educado, padre de cinco hijos "en dos tandas" (o sea, dos pequeños y tres mayores), enamorado de su mujer, conciso en sus exposiciones e hiperclaro, lo que ha contribuido a dejarme encandilado en apenas dos horas de conversación. Fue el ejecutivo publicitario más cotizado de Europa, pero hace dos años optó por la vicepresidencia del grupo (su hermano Alfonso le ha sucedido en la dirección ejecutiva). Hoy vive en la campiña suiza y el próximo curso desembarcará en Barcelona después de 15 años de periplo internacional.

PREGUNTA. Rodés Vilà, ¿la marca del futuro será comprometida o no será?

RESPUESTA. Sí, y sin excepciones, en un futuro inmediato que no cifraría más allá de 2022. Es consecuencia del poder ciudadano sobre la cadena de comunicación.

P. ¿Es acaso la desafección del individuo por las marcas algo completamente nuevo?

R. Los primeros gérmenes aparecen en los años 70 en Occidente: es lo que se llamó el postconsumismo, que en principio respondía a un posicionamiento cultural pero que avanzó de manera inexorable hasta que se produce la traca final: la irrupción de Internet, que rompe el poder de la cadena de comu-

nicación. El capitalismo industrial se monta en Europa tras la II Guerra Mundial sobre un subsistema que es la cadena de comunicación, integrada por marcas y gobiernos, que comunican, medios masivos, que hacen de puente, y ciudadanía, que es el eslabón débil y pasivo. A través de Internet, y contra todo pronóstico, la ciudadanía se apodera de una tecnología poderosísima y lo hace antes que los otros dos agentes, pasando a ser el elemento controlador activo. Las marcas pierden relevancia a la misma velocidad que los gobiernos pierden credibilidad.

P. ¿Y esta situación no se preveía?

R. No del modo en que ha sucedido. Es como si en una guerra el Ejército avanza armado y de pronto le ponen en sus manos la bomba atómica.

P. ¿Aguantará el sistema socioeconómico y político estas condiciones adversas?

R. Esto es lo que se pregunta la mayoría: si el capitalismo soportará esta democratización de la comunicación. Hemos pasado de una economía dominada por la oferta productiva a otra dominada por la demanda de quienes consumen.

P. ¿Los medios de comunicación hemos hecho la reconversión necesaria, tenemos futuro?

R. Los medios convencionales no se han apuntado a la revolución, o lo han hecho de forma tan tímica que es inefectiva. Sí creo que algunos van a sobrevivir, al menos unos años, en la medida en que se acaban apuntando a la ruptura: el plazo para adaptarse y navegar en el nuevo escenario no ha terminado aún.

P. Y en ese nuevo escenario, ¿quién manda en este momento: el medio o el ciudadano?

R. Es una alianza entre la ciudadanía y el medio y/o marca, que han de entender, la "teoría del capital social". Los medios han perdido el monopolio de la información y han dejado de ser útiles a las marcas: ya no son condición indispensable ni suficiente para llegar al consumidor. Entonces, ¿cómo construir una marca? Buscando una alternativa llegamos a esta teoría aún no escrita.

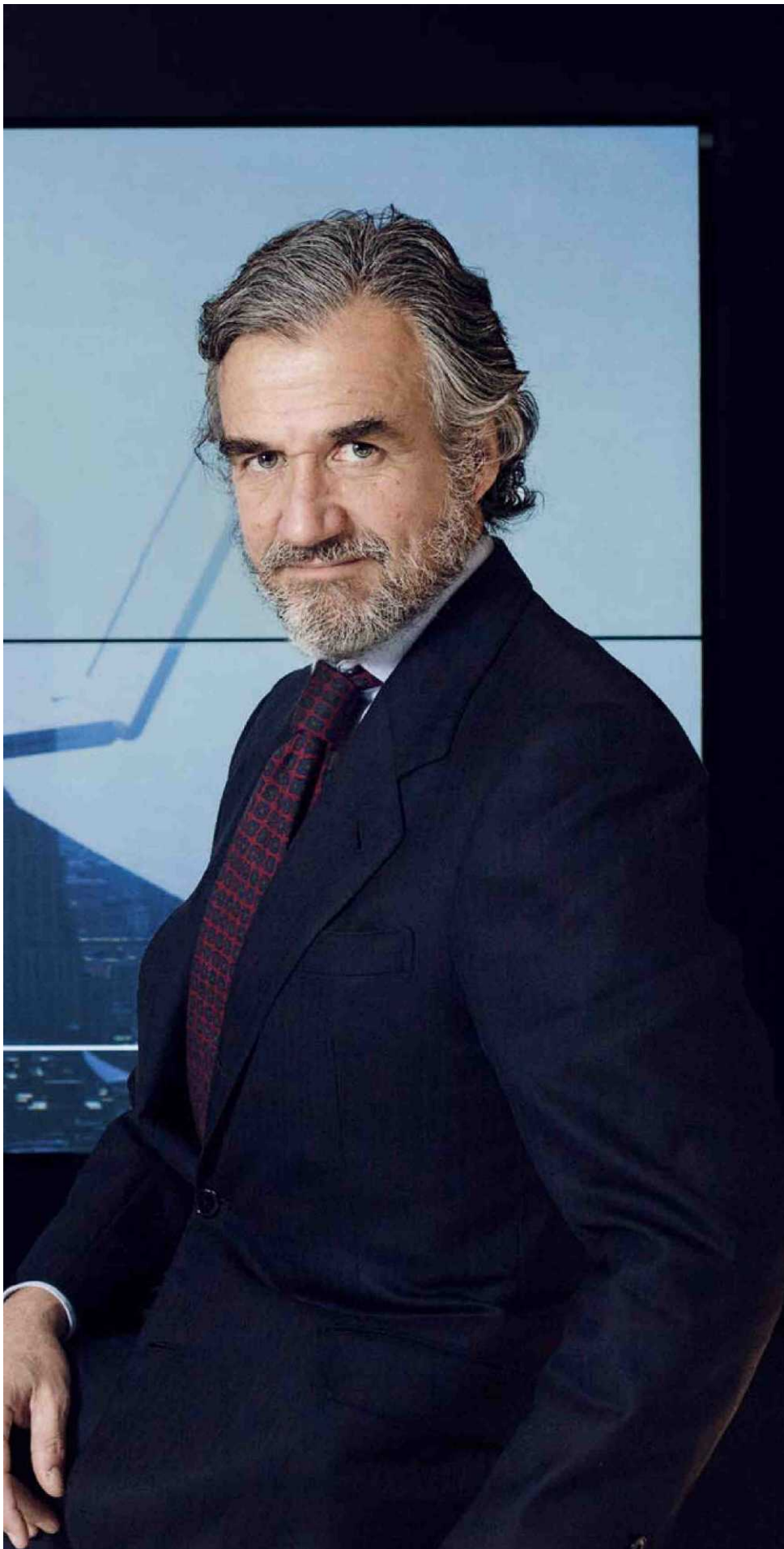
P. Pues vamos a escribirla, ¿no? ¿En qué consiste?

R. Arranca de un concepto de los sociólogos posmarxistas, que indagaron en cómo las clases privilegiadas francesas se replicaban y mantenían. El capital social es la capacidad de una marca, un medio o un gobierno para tender tres tipos de puentes con su comunidad: diálogo, pensamiento conjunto o influencia recíproca y generación de confianza (*talk, think and trust*). Así construyo mi marca, pero en base al elemento nuevo: la comunidad, un grupo definido al que he de dirigirme y que va a condicionar

EMPRESARIO Fernando Rodés Vilà en una sala de proyección de la sede de Havas Media Group en Barcelona.

mi medio. Todo ello con una base tecnológica necesaria. Los medios no piensan en términos de comunidad ni tienen la tecnología, pero tienen lo más difícil: el contenido.

P. ¿Será entonces el periodismo más necesario que nunca o pasará a ser residual?

R. Estoy convencido de que los años dorados del periodismo están llegando, pero la inercia ha pasado del *top down* al *bottom up*: tienes que tener una comunidad de base que te retroalimente y narrar de acuerdo a esa comunidad, filtrado por buenos profesionales que dialoguen. Los medios han de ser interactivos.

P. ¿Y qué son esas *meaningful connections* que las empresas han de buscar en el consumidor?

R. Los lazos de relevancia que una marca logra con su comunidad, para lo cual falta un tercer elemento: beneficios más allá del producto que han de afectar al bienestar individual y social. De ahí que a las empresas se les esté exigiendo sostenibilidad, producción de proximidad, empleo local, ecología y demás valores añadidos para la comunidad.

P. Se desprende de sus estudios un dato relativo a España altamente llamativo: el 6,39 sobre 10 está satisfecho de la vida, y el 47% satisfecho de su nivel de vida! ¿Nos hemos vuelto de golpe optimistas?

R. Estamos un poco por debajo de la media, pero sí, sorprende muchísimo este dato; yo creo que hay una sensación de que esto podría ser aún peor.

P. Buf, déjelo, déjelo. ¿Ha crecido nuestro "nacionalismo consumista" en los últimos tiempos?

R. No. En Europa solo Francia tiene en cuenta ese factor como deber ciudadano. Y fuera, China, México y EEUU.

P. ¿Somos marquisistas los españoles?

R. Sí, sobre todo nuestros adolescentes y cierto segmento con alto poder adquisitivo y bajo nivel sociocultural. Y luego hay un marquismo positivo hacia firmas que ya desarrollan ese capital social.

P. La comunicación y el marketing son para usted una cuestión casi genética, pero creo que intentó desvincularse y empezó en el sector bancario, hasta que su padre le reclamó. ¿Le costó decidirse?

R. No es que quisiera desvincularme, sino tener una carrera independiente. Hay que ser mediterráneo para entender por qué acabamos todos juntos: cuando yo estaba en Banesto empezamos a dar servicio a Media Planning, empresa fundada por mi padre, y un día el consejero delegado me pidió que le relevara. Le dije que no y él, en lugar de llamar a mi padre, llamó a mi madre, y como esto es un patriarcado...: "Oye, Fernando, no hagas tonterías". Tuve que decir sí.

P. ¿Su padre hablaba en términos publicitarios cuando ustedes eran niños?

R. Lo que más nos gustaba era ver anuncios y jugar a adivinarlos, y la agencia de mi padre [Tiempo] era estupenda: ¡había unas modelos guapísimas! [risas]. Nos encantaba ver los rodajes de Leopoldo Pomés, sus anuncios rompían los esquemas de la creatividad, eran maravillosos.

P. ¿Cómo es su relación ahora?

R. Seguimos trabajando juntos en distintas ramas del grupo: él nos jubilará a todos, es el azote diario. De hecho, yo ya me he jubilado de funciones ejecutivas.

P. ¡Con 53 años?!

R. Tengo otras cosas fuera de Havas y del *holding* familiar (ISP, Inversiones y Servicios Publicitarios), soy asesor de sostenibilidad de la Generalitat, presidente y fundador del diario *Ara*, consejero de Acciona y de Creafutur, y alguna cosa más, como cinco hijos y una mujer de la que sigo enamorado. ◀

Más información: www.havasmedia.com. El vídeo de este reportaje en Orbyt y en www.fueradeserie.com

DAVID LEIGH

10
TI

PERFIL El periodista britànic David Leigh divideix els seus companys d'ofici entre els que s'hi dediquen amb l'ambició de fer-se famosos i els que s'assemblen als sacerdots: tenen una vocació, que és la veritat. Leigh ha dedicat tota la seva vida al periodisme d'investigació, fonamentalment a *The Guardian* (fins fa un any dirigia el departament d'investigació del rotatiu). Mai s'ha conformat explicant el que semblen les coses, sinó perseguint la història real que s'amaga sota les aparences. Leigh ha destapat escàndols que han fet trontollar les estructures de poder. Va treure a la llum els pagaments secrets de la companyia d'armes BAEOn, els negocis bruts del polític Jonathan Aitkin i les escoltes del *News of the World*. Li han plogut les demandes, però assegura que mai l'han amenaçat.

FOTOS: XAVIER BERTRAL

DIUMENGE 16 DE MARÇ 2014

“M’he passat la vida lluitant contra el mal, però els dolents no paren mai”

— Vostè és una institució en el periodisme d’investigació, s’ha jubilat de *The Guardian* i encara fa classes de periodisme. ¿Els seus estudiants trobaran feina?

— Tinc uns 20 estudiants de postgrau cada any, i tres o quatre trobaran feina de periodistes. La resta treballaran en altres coses o estaran desocupats.

— Aquí les professions més mal valorades són la de periodista i la de polític. Al Regne Unit també?

— Sí, juntament amb els agents immobiliaris.

— I la gent té raó?

— Al Regne Unit hi ha dos tipus de periodistes. Els dels diaris comercials, els tabloides, que venen sensacionalisme i safareig i contracten detectius privats; i els dels diaris seriosos. La gent ens posa a tots al mateix sac.

— En quin estat de forma està el periodisme?

— Està en plena transició revolucionària. Vivim uns canvis increïbles. El periodisme de masses fa poc més de cent anys que es va inventar, va ser una conseqüència de la industrialització del segle XIX, amb la invenció de les rotatives, del ferrocarril, l’alfabetització universal... Totes aquestes coses van portar l’explosió del periodisme de masses. Ara tot això està acabat, i gràcies a internet hi ha un canvi tecnològic increïble. Els diaris en paper estan obsolets, i és un procés dolorós.

— ¿Creu que és una bogeria haver engegat un mitjà com l’ARA en aquest context?

— Es diu que el futur del paper està mort, però no és veritat. El motor real dels canvis del segle XIX van ser els canals: la circulació a través dels canals permetia l’intercanvi de béns. Després van inventar el ferrocarril, i després el cotxe. L’automòbil no va acabar amb el ferrocarril, però sí amb els canals. Al Regne Unit ja no tenim canals. Així que la pregunta és: “¿Es tracta de canals o de rails?” Jo crec que es tracta de rails. Després d’un període de transició i d’enconyiment de molts mitjans, veurem com la majoria acabaran sent digitals, però el paper encara tindrà el seu lloc.

— Què pensa sobre el periodisme ciutadà?

— El periodisme ciutadà no existeix. Esclar que hi ha circumstàncies especials, com per exemple el *crowdsourcing*, molt útil en esdeveniments massius en què poder tenir molts testimonis és genial. Però són testimonis, no periodistes. Ni parlar-ne de periodisme ciutadà com a sinònim de fer la teva feina gratis.

— Necessitem bons periodistes, però la qüestió és: qui ho pagarà?

— Si tingués la solució, seria ric. És la pregunta a la qual tothom vol poder respondre.

— ¿ProPublica, la filantropia finançant el periodisme d’investigació als Estats Units, és una solució?

— No crec que pugui reemplaçar les operacions comercials a gran escala. Dependre dels milionaris vol dir que depens dels seus capricis. Igual que poden mostrar-se entusiasmats, poden decidir tancar l’aixeta.

— ¿Hi ha d’haver ideologia darrere del periodisme d’investigació?

— El periodisme d’investigació ha de jugar un paper crucial dins de la societat democràtica, perquè és un contrapoder del poder polític, econòmic, de tot tipus d’autoritat. I així és com funciona la democràcia, tenint contrapoderes. La teva feina és publicar el que un determinat poder no vol que publiquis. És una ideologia professional.

— ¿I això ho ha pogut fer durant tota la seva vida professional?

— He sigut molt afortunat, perquè la major part de la meua vida he treballat a *The Guardian*. Als anys 90 també vaig treballar en un programa televisiu d’investigació famós, *World in Action*. I he treballat a *This Week*, on podíem fer documentals. He sigut molt lliure. Mai he treballat per a Rupert Murdoch. Quan vaig treballar per al *London Observer* el va comprar un criminal internacional, Tiny Rowland, un home de negocis que va fer tots els seus diners pressionant polítiques a l’Àfrica. Va ser difícil treballar per a un criminal: al final vaig dimitir. *The Guardian* funciona gràcies a la confiança, i hi ets lliure. Ha sabut utilitzar bé el seu posicionament d’independència.

— Mai ha tingut por?

— Sempre que faig xerrades em pregunten si mai han amenaçat la meua vida. I a mi em fa vergonya: la resposta és “No”. Si vius a Anglaterra, la teua vida no està amenaçada. Les úniques amenaces que he tingut han sigut de tipus legal, demandes. L’amenaça és: “Et quedaràs sense feina”. Però allà fora hi ha gent a qui colpegen, empresonen i maten, així que no em puc queixar.

— Quantes demandes li han posat?

— Ui, no sabria dir-ho, no les he pogut comptar. Les lleis laborals al Regne Unit són severes i depriments. He passat per unes quantes: violació de la confidencialitat, revelació de secrets oficials o d’intel·ligència, m’han amenaçat d’obrir-me investigacions criminals... Hem perdut judicis i la meua empresa ho ha hagut de pagar. Però la gran demanda va ser la que em van posar als 90, quan un ministre del govern, Jonathan Aitken, ens va denunciar perquè el vam acusar de fer tractes sobre armes amb l’Aràbia Saudita. Si hagués perdut no hauria tornat a treballar de periodista. I s’hi jugaven molts diners. Però vam trobar proves a l’últim minut. No només no vam perdre, sinó que ell va anar a la presó per mentir. Va ser una gran victòria.

— Aquí sí que va tenir por?

— Una por terrible. Però la por era que m’acomiadarien, que la meua reputació se n’aniria a la ruïna i mai més podria treballar. Vaig pensar: “És la fi de la meua carrera”. Mentre va durar el judici vaig deixar de dormir.

— Vostè ja és un veterà, però va participar de la novetat de Wikileaks.

— Ja sap que amb Julian Assange no som gaire amics. La línia del seu discurs propagandístic és que aquest nou món és per als joves, i que gent com jo som dinosaures. I que tots els grans diaris són dinosaures, que seran substituïts per la revolució de Wikileaks. Són bestieses.

— I el cas és que va necessitar dinosaures com vostè per publicar els cables.

— Va necessitar que els dinosaures féssim la feina, que en féssim l’anàlisi. El Julian estava més que una mica boig, i on és ara? Amagat a l’ambaixada de

“ Els periodistes que m'entusiasmen són com sacerdots: amb vocació per dir la veritat i ser un contrapoder dins el món democràtic ”

l'Equador. Les seves idees eren salvatges.

— **¿No creu que Wikileaks hagi ajudat el periodisme?**

— Hi ha gent que suggereix que Wikileaks és el futur i que el tipus de periodisme que jo faig és el passat. I el que en realitat jo he estat dient des del principi és que la història de Wikileaks no era sobre Julian Assange, era sobre un canvi tecnològic. La tecnologia ha permès la creació de grans bases de dades que abans no existien. I el següent pas és la seva filtració: ja ho vam veure amb el cas Snowden. Nosaltres, al grup International Consortium of Investigative Journalism, l'ICIJ, vam publicar cables sobre empreses deslocalitzades a les illes Verges, vam identificar polítics d'arreu del món que tenien empreses secretes deslocalitzades. Aquestes són coses que la tecnologia ens permet fer.

— **Però la feina l'han de fer els periodistes.**

— El procés és el mateix. Algú filtra una quantitat massiva de material, que s'envia a professionals del periodisme, que dediquen un munt de temps, diners i experiència a interpretar el material i posar-lo en context. També s'han de trobar els recursos tècnics per fer cerques. I que tingui un impacte real, esclar. Es necessiten marques amb credibilitat, perquè això és el que porta a la mobilització política, ho fa visible al món.

— **Amb tanta informació a la xarxa, has de confiar en algú.**

— Nosaltres diem: "Mireu, tant *The Guardian* com el *New York Times* com *Der Spiegel* creiem que heu de llegir això". Les informacions tenen impacte mundial lligades a la credibilitat que té la marca dels grans diaris.

— **Què pensa de les xarxes socials i el periodisme?**

— Tot s'ha accelerat, i tothom vol tuitejar el que passa només 10 segons després que hagi passat, i volen ser els primers. Però no estic segur que doni el mateix avantatge comercial que abans el fet de treure en paper una exclusiva que no treia ningú més. La gent aprendrà a calmar-se, tots hem comès errors per voler anar massa ràpid.

— **Salvem el bon periodisme?**

— He estat 10 anys sent pessimista sobre el futur del periodisme d'investigació. Deia: "És tot terrible, tot està morint, ningú farà res". Però ara crec que estava sent massa pessimista, i que en realitat aquesta és una època daurada. Quan jo vaig començar, gairebé fa 40 anys, als inicis del Watergate, anàvem amb màquines d'escriure i no teníem internet, ni bases de dades. Si volíem assabentar-nos d'alguna cosa havíem de rebucar entre sobres groguencs i diaris antics. Ara és meravellosament fàcil trobar coses. I també et pots comunicar amb gent d'arreu del món amb molta facilitat. Hi ha un univers informatiu molt ric.

— **Hi ha molts companys desplaçats i sense feina.**

— Hi ha molta gent que s'ha adonat que tot el que ha après com a periodista està obsolet, inclosos ells, i es queden fora. La transició és difícil.

— **Quins seran els temes a investigar en els pròxims 10 anys?**

— Els de sempre. Els grans negocis, les grans empreses i les grans organitzacions de poder, com l'Església catòlica. Aquesta és la gent a qui s'ha d'investigar. L'empresa privada agafa cada vegada més pes i és més important. Això és així almenys al Regne Unit i al món anglosaxó en general, on tot s'està externalitzant cada vegada més. Els governs s'estan movent de l'esfera pública a la privada, que és més opaca. Investigar les corporacions privades sempre és més difícil que investigar les públiques.

— **Té fills periodistes?**

— La meua filla té 30 anys i treballa per a una granja orgànica de ciutat. Li agrada la vida senzilla. És molt ecologista. El meu fill és crític de cinema a la televisió. Havent-me vist a mi, que mai no era a casa, no m'estranya que no vulguin ser periodistes.

— **¿Però és un bon moment per estudiar periodisme?**

— Sempre ha sigut molt difícil ser periodista. Quan jo era jove també era molt difícil trobar feina. No hi ha res nou sobre què queixar-se. Sé que les circumstàncies econòmiques són difícils. Nosaltres sempre deïem que la prova per saber si series un periodista d'èxit és si podies trobar una manera de tenir feina. Si pots fer-ho, és que tens les qualitats que calen.

— **Ha de ser una professió vocacional?**

— Hi ha dos tipus de persones que volen ser periodistes: les que volen estar costat al costat dels famosos, ser famosos i tenir un cert reconeixement, i els periodistes que a mi m'entusiasmen, que són com sacerdots. Tenen vocació per dir la veritat, per descobrir els secrets del món, per ser un contrapoder dins el món democràtic. Per dir: "Sóc aquí per dir la veritat", mentre allà fora hi ha un munt de gent la feina de la qual és dir mentides. Voler dir la veritat a la societat és molt noble.

— **Què el manté ocupat actualment?**

— La meua intenció és retirar-me i tocar la guitarra. També faig de professor: és molt interessant poder passar el testimoni als estudiants i a les noves generacions. Quan em vaig retirar la meua filla va fer un petit discurs en què deia: "T'has passat la vida lluitant contra el mal". I vaig pensar que és veritat, però que els dolents no paren mai.

— **En els últims dos mesos, tres directors de diaris importants han estat substituïts. ¿M'he de preocupar, jo?**

— Bé, a qui pertany? Aquesta és la pregunta. Un director sempre és vulnerable a les pressions.

12
13

DIUMENGE 16 DE MARÇ 2014

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep Collelledemont

Periodista

Quatre llibres

Que no diguin els lectors que el diari no els fa cas. Tan bon punt van començar a sortir la sèrie sobre la Guerra Civil, amb motiu del 75 anys d'aquells fets tan lamentables, els lectors van demanar si un cop acabada la sèrie ho podrien tenir en un llibre. La resposta per part de la direcció va ser ràpida i afirmativa. Però heus ací que ens va sorprendre, a mi el primer, llegir en el diari del dia 10 de març que no s'editaria un llibre sinó quatre. Fantàstic. Pel que es va anunciar, els quatre llibres suposaran un treball complet, no solament dels anys que va durar la guerra sinó també de la llarga nit del franquisme, o sigui les conseqüències en tots els aspectes d'aquells fets, que els hem pagat fins gairebé als nostres dies. Els llibres es podran comprar a mesura que vagin sortint al mateix quiosc, i per als subscriptors hi haurà unes condicions especials. Abans d'un mes ja haurà sortit el primer volum i el darrer el podem comprar el 6 de maig. A partir d'avui es poden ja encarregar i podem demanar les condicions especials per als que comprin la col·lecció completa. És ben bé allò de "no vols caldo?, tres tasses".

Tiquets per als subscriptors

En Josep Amadeu, de Viladecans, m'envia un correu electrònic en què em planteja el problema dels tiquets per poder anar a buscar el diari on ens vagi millor. En parlem amb detall amb els responsables de distribució. El diari o bé el podem comprar al quiosc o bé ens hi podem subscriure. Aquests són, em diuen, els dos sistemes habituals d'adquirir el diari. En llocs grans ens poden portar el diari a casa cada dia molt d'hora, de tal manera que quan ens posem a esmorzar ja el podem llegir o bé el podem agafar i portar-lo al lloc de treball. Hi ha, però, un problema: els que el cap de setmana se'n van a fora, a la segona

residència. Aquí entra el tema dels tiquets, que em volen deixar ben clar que no són el sistema habitual per posseir el diari sinó l'excepció. Si sabem els dies fixos que no estarem a casa, demanem els tiquets i podrem anar-lo a buscar on ens trobem, ja sigui per sortides fixes o per vacances. El problema rau quan no sabem mai on ens trobarem. En Josep Amadeu em diu que li agradaria ser subscriptor però no pot perquè "no es pot ser subscriptor mitjançant els vals de descompte". I s'explica. No hi ha, per norma, vals per tot l'any. Com he dit abans, aquests són una excepció. Es veu que el tema vals és molt complicat per a l'administració del diari i, per tant, es donen en ocasions puntuals. També és cert, i jo ho he vist amb els meus propis ulls, que hi ha gent que utilitza el val per comprar un dia determinat un altre diari. "O laminadures", em diuen, no sé si de conya. Entenc el problema d'en Josep, perquè és el que em passa a mi. Dificilment estic dos dies seguits al meu domicili habitual. I, a més, no tinc dies fixos. Si no puc tenir els vals per tota la setmana no podria ser subscriptor. Com que es tracta de casos excepcionals, també crec que el diari hi trobarà alguna solució. És qüestió de posar-se en contacte amb el Club del Subscriptor i plantejar el problema. Ha de ser fàcil trobar la solució adequada, ja que el lector vol tenir el diari i l'empresa en vol vendre. Josep, espero que resolguin el tema amb bons resultats per a totes dues parts.

I encara errades

En Jaume Riu, un barceloní que resideix pràcticament sempre a l'Empordà

JORDI SOLER

L'edició dels llibres de la sèrie sobre la Guerra Civil suposaran un treball complet, també, de la llarga nit del franquisme

des que s'ha jubilat, ens felicita per la magnífica entrevista de Valèria Gaillard al sociòleg Zigmunt Bauman, publicada di lluns passat, dia 10, amb l'afegit d'una fotografia esplèndida de Juanma Ramos. Hi estic d'acord perquè a mi també em va cridar l'atenció i me la vaig llegir de dalt a baix. Veritablement hi ha persones que et diuen coses que t'ajuden a pensar. Hi ha un però, em diu en Jaume: són les errades

que es troben en l'article de referència i en d'altres. I me'n diu algunes, que ara no reproduiré, sobretot quan es parla de dades concretes i de tants per cent. Em diu en Jaume: "Amb tota cordialitat t'ho comunico perquè la lletra escrita amb errades fa suposar que n'hi poden haver d'altres que no hem advertit... i tot plegat comporta l'efecte pervers de fer perdre confiança en allò que llegeixes." Què et puc dir, Jaume? Tens tota la raó, i no hem de buscar justificacions. Un toc d'atenció, doncs, als redactors i als correctors. Cal ser molt primmirat, repassar molt els textos i —això el diari ho fa i em sembla molt bé— quan surt alguna equivocació l'endemà mateix, si pot ser, rectificar; que rectificar és de savis.

Potser el més important és ser sincers i si hi ha alguna informació que no tenim prou clara, doncs dir-ho i ja està. Sabem que treballar d'un dia per l'altre comporta molts problemes, i no sempre hi ha el temps suficient per anar a buscar a fons els detalls de la notícia. A mi, personalment, m'agrada molt llegir coses com "segons ens han dit", "no hem pogut confirmar oficialment la notícia", etc. La sinceritat per damunt de tot.

Els lectors que es vulguin posar en contacte amb el Defensor del Lector ho poden fer trucant al telèfon 972 186 400, enviant un fax al número 972 186 420, per correu electrònic a l'adreça defensor@elpunt.cat, o enviant una carta al carrer Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. En les comunicacions escrites hi ha de figurar forçosament el nom, el domicili i el telèfon de l'autor. El Defensor del Lector les contestarà particularment, o bé per mitjà d'un article, quan consideri que tracten de qüestions d'interès general.

Faustino F. Álvarez (1950-2014)

TENÍA QUE SER A SU ESTILO

► Se volcó en lo que de verdad le gustaba: la literatura y la vida de familia

Quienes lo conocíamos, sabemos que no podía hacerlo de otra manera. Faustino Fernández Álvarez se ha ido para siempre. Pertenecía al grupo más brillante de periodistas asturianos: *El Comercio*, *La Nueva España*, *La Voz de Asturias*, *La Voz de Avilés* y tantos otros periódicos regionales y comarcales. Y sus amigos del alma: Luis del Olmo, Luis María Ansón, Graciano García, Manuel Alcántara, Diego Carcedo, Ladislao de Arriba, Lorenzo Cordero... todos cercanos a Faustino. Son innumerables sus compañeros del periodismo, aunque era notable por su discreción. Obtuvo muchos premios, sí, pero menos de los que aceptaba. Le gustaba más la literatura en general y la poesía en particular. Tuvimos no pocos encuentros en Francia o Alemania, para entrevistar a personajes como De Gaulle o Heinrich Böll. La época en que trabajé con Fernando Castedo como director general de Radio y Televisión, nombró a Faustino su director en la recién creada en Asturias, donde creó una importante infraestructura, con la impagable colaboración de Viti...

Hasta que fue llamado a dirigir el diario *La Voz de Asturias*. Desde que la dejó, y con ella la dirección de otros medios informativos, Faustino se volcó en sus preferencias: la literatura y

Álvarez, en su discurso al recibir el premio Luca de Tena, en 1996

ABC

Faustino Fernández Álvarez nació en 1950 en Mieres del Camino y ha muerto el 14 de marzo de 2014 en Oviedo. Dirigió «La Voz de Asturias» en dos etapas y fue colaborador de ABC. En 1996 ganó el Premio Luca de Tena por el editorial «Un día de dolor... y una tragedia oscura» publicado en «La Voz de Asturias» el 1 de septiembre de 1995.

las colaboraciones diversas: Cuando se abrió a otros caminos, se volcó en lo que de verdad le gustaba: la buena literatura, la vida de familia, el descanso en Valencia de Don Juan y las tertulias con sus más íntimos amigos: el siquiatra «Pimpe» y los de La Paloma, teniéndome siempre al tanto de sus nuevas vicisitudes.

De repente, a Faustino le sobrevino un cáncer. Discreto como siempre, no se lo dijo a nadie. Si acaso, a sus confidentes más personales; su mujer, Luisa, que lo ha cuidado hasta el final y sus cariñosísimos hijos. Los amigos nos enterábamos cuando él quería. Julia y yo provechábamos nuestros frecuentes viajes a Asturias para comentar con él la evolución de la enfermedad, a la que simulaba quitar importancia.

Detestaba las honras fúnebres y los entierros, pero cuando llegó su hora la abordó con tranquilo sosiego. Había disfrutado de una vida conveniente y suficiente. Mereció la pena. Más que preocuparse, se ocupaba de la familia, de ayudar al Padre Ángel y recordar a nuestro bondadoso «golden». Yo diría que, a su manera, murió feliz.

JOSÉ LUIS BALBÍN

EL APUNTE DEL DOMINGO | ÁLEX SÀLMON

Cataluña y la prensa extranjera

¿CÓMO ASIMILA LA prensa internacional las noticias de Cataluña? Por un lado, la Generalitat está trasladando su punto de vista de forma constante. Lluvia fina, sin tregua que consigue que muchas reflexiones inciertas ya hayan hecho mella en este colectivo. Me lo preguntaba un corresponsal británico esta semana. «Entonces, ¿Cataluña ha sido una nación en algún momento de su historia».

La reflexión llama la atención, pero es muy certera. Si muchos ciudadanos catalanes piensan todavía que el 11 de setembre fue el día en que Cataluña perdió su independencia con España, ¿cómo no va a tener dudas un periodista británico o francés?

Es entonces cuando pretendes dar una clase de Historia con borbónicos y austracistas, con Felipe V y el archiduque Carlos de Austria, y decides concentrarte en la contemporaneidad.

Pero de la misma forma que la Generalitat tiene un contacto regular con la prensa extranjera como necesidad de internacionalizar su denominado conflicto soberanista, y los hacen en Barcelona, en Madrid o en cualquier ciudad europea –a saber con qué presupuesto–, el Gobierno Rajoy parece que comienza a ponerse las pilas en esta cuestión de relaciones, sin despreciar, claro, que la dimensión de sus problemas es mucho más amplia.

El ministro García-Margallo, el jueves en Barcelona, con periodistas. / EFE

Así, Moncloa reunió el jueves a la prensa internacional para debatir muchas cuestiones, entre ellas la posición del Gobierno sobre Cataluña. En concreto, qué iba a hacer el Gobierno español si finalmente Artur Mas se decidía a ha-

cer la consulta del 9 de noviembre, tras su anuncio de sacar las urnas a la calle. Carmen Martínez Castro, secretaria de Estado de Comunicación, les aseguró que valoraban varias opciones. No dio más detalles, ante la insis-

tencia de los periodistas.

La respuesta lo explica todo. Y es probable que no existan más contestaciones posibles aunque ésta no pueda ser más pobre. Evidencia falta de ideas e improvisación. Sin embargo, es cierto que cualquier decisión debe ser medida, matizada, analizada y replanteada muchas veces.

Rajoy se enfrenta ya, de forma muy directa, a una clara provocación del president Mas.

Su decisión, anunciada esta semana, de instalar urnas en Cataluña, además de movilizar a todo el cuerpo de los Mossos para el día 9 de noviembre, debería obligar al Gobierno de España a decir algo. Así lo entiende la prensa extranjera. Si se trata de una acción ilegal, el Estado debe actuar al respecto. Sin embargo, una reacción contundente, como podría ser la retirada de las urnas por parte de la Policía, por ejemplo, tendría un efecto bumerán de difícil gestión. Además de un problema de competencia. La Generalitat no puede convocar un referéndum que afecte a la soberanía del Estado ya que comete una ilegalidad. Pero las competencias en cuestiones de seguridad ciudadana recaen en los Mossos y, a lo sumo, en la Guardia Urbana.

Otra decisión podría estar relacionada con dificultar las ayudas

que está recibiendo la Generalitat para poder pagar proveedores e intereses provocados por su mala contabilidad. Pero ello también tendría un efecto nocivo, bien utilizado de forma mediática por los medios que de forma machacona hablan del «España nos roba».

Sin embargo, y a pesar de estos imponderables a tener en cuenta, la prensa extranjera se formula una pregunta: ¿Pero quién manda en Cataluña?

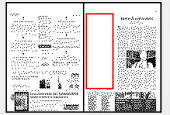
La pregunta abofetea a Rajoy y pone en duda la firmeza del Estado ante la gestión del problema. Y, aunque en el día a día las estructuras del Estado son evidentes en

«Rajoy se enfrenta ya, de forma muy directa, a una clara provocación del president Mas»

Cataluña y ayudan a armonizarlo todo, desde un punto de vista de imagen pública, y ante el perfil bajo del Gobierno, la sensación es otra. Ni la opción de intervenir la autonomía, que tan cachondos pone a los independentistas, es una buena opción.

Así que, ajedrez. El Gobierno debería estudiar algunas jugadas de ajedrez. Por ejemplo la llamada danza del elefante. Pocas piezas blancas y victoria segura ante las negras. Pero el atrevimiento inteligente no está entre los parámetros gubernamentales.

@alexsalmonbcn
alex.salmon@elmundo.es

OBITUARIS

Periodista degà de Hollywood

BOB THOMAS (1922-2014)

Escriptor i periodista

Gran conegedor del Hollywood clàssic, de les seves estrelles i secrets, la incessant activitat periodística de Bob Thomas es prolongaria fins al 2010, quan va prendre la dolorosa decisió de jubilar-se. Sempre al servei de l'Associated Press, el 5 de juny del 1968 va ser el primer en avisar aquesta agència de l'atemptat que va acabar amb la vida de Robert F. Kennedy en un hotel de Los Angeles. El veterà escriptor i periodista va morir dijous passat, als 92 anys, a casa seva a Encino (Califòrnia). Tenia el rècord d'haver cobert 66 cerimònies consecutives dels Oscar. També figurava al llibre Guinness com el reporter que més anys havia estat cobrint informació sobre Hollywood.

El destí de Robert Joseph Thomas era l'escriptura: a l'escola ja redactava columnes per a la revista escolar i a la universitat la seva publicació predilecta era *Variety*, la més influent a Hollywood. Quan el 1943 es va iniciar en l'agència AP, la seva il·lusió era convertir-se en corresponsal de guerra. Una cosa que els directius no van considerar convenient, de manera que el van destinar a cobrir temes del món de l'espectacle. El seu cap més immediat li va comentar: "El nom que utilitzes per firmar les cròniques és massa formal. A partir d'ara firmaràs com a Bob Thomas".

Amb aquest nom va assolir la celebritat i va ser un cronista admirat i temut per les grans estrelles. Intel·ligent i irònic en els seus comentaris, sempre va tenir present una regla d'or en el periodisme: no convertir-se en amic o adulator dels personatges entrevistats. Però tenia accés a les mansions i despatxos dels famosos. De Spencer Tracy o Clark Gable (en ocasions tan distants de la premsa) a Jack Nicholson o Tom Cruise. També va tenir topades:

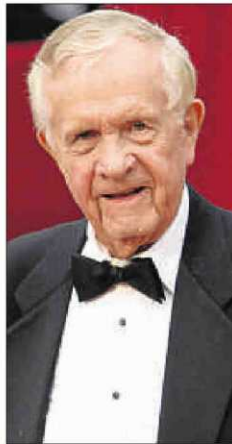
el mateix Tracy, així com Sinatra i Doris Day van estar molt de temps sense adreçar-li la paraula per haver escrit comentaris que no els havien agradat.

Thomas era gairebé tan vist (en fotografies, programes televisius) i famós com les estrelles que entrevistava. És molt recordada l'anècdota de Betty Grable (protagonista femenina de *Cómo casarse con un millonario* o *Un americano en la RAF*), immortalitzada en una fotografia on es veu com el periodista mesura la seva cintura per esbrinar quant s'havia eixamplat després d'haver estat mare. Tenia admiradors en les celebritats. La recentment desapareguda Shirley Temple li va enviar una carta d'agraïment per "com has tractat la notícia del meu casament amb John Agar".

Professional incansable, Bob Thomas va desenvolupar així mateix una prolífica carrera com a escriptor, especialment biografies: Joan Crawford, Marlon Brando, Bob Hope, Bing Crosby o Walt Disney. El 1977 un llibre seu sobre el temible Howard Hughes va ser adaptat com a telefilm, interpretat per Tommy Lee Jones. Thomas va escriure el guió i va coproduir el 1994 *A Century of Cinema*, un repàs de les diverses èpoques de Hollywood.

Planeta va editar el 1981 *La tragedia de los hijos de Hollywood*, subtítulat *La otra cara del mundo cinematográfico: las vidas rotas de los hijos de las estrellas*, sobre el suïcidi de fills de grans estrelles com Gregory Peck o Paul Newman. El volum es tancava amb un esperançador capítol: *La otra cara de la moneda*, amb el "testimoni d'aquells que s'han sabut sobreposar a la fama dels seus pares". El 1988 es va convertir en el primer biògraf d'estrelles i periodista homenatjat amb una estrella al passeig de la fama de Hollywood.

LLUÍS BONET MOJICA

MATT SAYLES / AP

Bla, bla i bla. Seguim on érem, o sigui, en mala posició. La resultant zero del debat sobre la pobresa al Parlament de Catalunya és preocupant. El seu enfocament anava en la línia habitual d'amar els que més que ningú resulten afectats per la pobresa, les dones; els referents de la insuportable pobresa infantil, les mares; i els termes ajustats quan es parla de pobresa. La interpretació parcial de la pobresa invisibilitza el conjunt de fronts en què es desenvolupa i, per tant, condueix a l'adopció de polítiques, en cas que se n'adoptin, inserbils per pal·liar els problemes de les dones. Fins i tot en certs casos els bisturís públics augmenten la cicatriu de la desigualtat.

Les dades són enganyoses. A les dones la crisi ja les va enxampar amb una presència inferior al mercat laboral. I no solament de salaris. Identificar el seu lloc en la cadena, visualitzar la seva presència en les tasques submergides, i computar el pes de les atencions dels adults i els menors que encara avui figuren en el terreny del que es desconeix oficialment mantenen la perspectiva femenina de millora en un pou negre. Les xifres que de la pobresa o de

DEFENSORA DE LA IGUALTAT

EVA
Peruga

Pobres per imperatiu social

qualsevol indicador se'ns ofereixen no reflecteixen l'abast de l'impacte. Seguint el fil, resulta impossible millorar la salut social i laboral de les dones si no sabem fer el diagnòstic.

Com saber què fer si s'han omès les necessitats pròpies de les dones quan s'han adoptat les mesures anomenades anticrisi, des de la reforma laboral fins a les retallades en assistència, educació i sanitat. I, una vegada posades en funcionament aquestes mesures, ningú vol saber quines conseqüències han tingut en la vida de les femines. Sens dubte, han provocat un clar empobriment que va més enllà de la reducció dels seus ingressos. Si a Catalunya resulta que la renda mínima de reinserció té les do-

nes com a destinatàries, ¿porta això honestament a sembrar el dubte sobre elles quan el perfil femení en la història és sens dubte el de l'exploació? Les famílies monoparentals són les més vulnerables perquè afronten amb dificultat i precarietat el món laboral així com el pagament de les despeses mínimes. I aquesta vulnerabilitat s'eleva sobre dos fets inqüestionables, la persona que sustenta la família és una dona i la resta dels seus integrants són menors o persones al seu càrrec.

Aquesta és una realitat que amaguen moltes estadístiques oficials. Les que pretenen que dos i dos són quatre sense adonar-se que les xifres es corresponen a persones. Aquestes mateixes estadístiques

poden fer-nos creure que les dones pateixen menys l'atur. Però tenir una feina, avui dia, no aparta de la pobresa. Si resulta que aquest col·lectiu, perjudicat per una frustrant desigualtat, mor sota l'arma llancívola del terme «subsidiat», solament s'estarà facilitant un prolongat camí cap a les ajudes perpètuas.

El realisme no presideix l'enfocament de la pobresa. Per tant, el seu enquistament i la seva progressió estan garantits. ¿Qui aborda la situació de les mares amb fills menors i la de les més grans de 65 anys, i les de les aturades de llarga durada? Totes elles necessiten una resposta política, i resulta insultant que no ocupin en les prioritats polítiques el lloc que mereixen. Els administradors de la cosa pública i els aspirants a administradors de la cosa pública han de posar ordre en totes les ajudes, mirar bé qui les rep i donar-los-les a elles com a garantia d'un ús correcte. La violència, la precarització laboral, la falta de guarderies públiques. És hora de d'anomenar la pobresa pel seu nom. ≡

defensoraigualdad@elperiodico.com
web: defensora.elperiodico.com

EL DEFENSOR
DEL LECTOR

Josep Rovirosa

Un món masculí

La lectora Judit Cervera té raó quan diu que “el llenguatge és masculista”. També l’encerten els manuals de redacció periodística quan adverteixen que l’estil als mitjans ha de ser àgil i directe. I no deixa de ser cert que la urgència per tancar cada dia el diari deixa poc marge per a la reflexió sociolingüística, quan bona part de l’esforç està dirigit a buscar, contrastar i posar en pàgina notícies. Sembla que els tres ingredients no lliguin, però cal fer-los compatibles.

La lectora Cervera va aprofitar el dia internacional de la Dona per fer-nos aquesta reflexió: “Els mitjans de comunicació han fet pocs esforços per evolucionar cap un llenguatge menys masculista” i ens fa veure amb bon criteri el que considera una trampa: “Quan parlen d’empresaris, directors, actors, obrers, etcètera es refereixen als homes i les dones d’aquests col·lectius. Quan ho fan d’empresàries, directores o actrius només assenyalen les dones. Ja sé que en la nostra llengua es fa servir el masculí com a gènere universal, però haurien de ser més curosos i ajudar a revertir aquesta tendència”. El correu acaba amb una justificació i un desig: “Escriu a *La Vanguardia* perquè fa anys que la lleigeixo i m’agradaria veure com el meu diari, a més d’explicar la realitat, ajuda a canviar-la”.

El *Llibre d’Estil* de *La Vanguardia* adverteix de la necessitat de no caure en un “llenguatge sexista” tot i admetent que en les nostres llengües “el nom col·lectiu coincideix en la majoria dels casos amb el masculí”. Però ens fa veure que sovint “podem recórrer a genèrics que evitin l’etiqueta sexista (el professorat, l’alumnat, els humans, la magistratura)” i no caure en la fórmula forçada de repetir-ho tot en masculí i femení.

A *El sexe de la notícia*, un estudi sobre el gènere en la informació escrit per cinc autores i publicat l’any 1999 per la col·lecció D+1 de

Una lectora adverteix
que els mitjans de
comunicació hem fet
pocs esforços per
evolucionar cap un
llenguatge menys masculista

la Diputació de Barcelona, hi llegim que “el llenguatge té una dimensió conservadora amb una gran càrrega tradicional” però que si “les dones han avançat progressivament a la societat, el llenguatge ho ha de plasmar”. I recomanen que encetar aquesta tasca “als mitjans de comunicació és una bona

manera de començar”. És cert que la llengua ajuda a conformar la realitat i transmet valors dels quals sovint no en som conscients. Però n’hi ha prou revertint els valors del llenguatge?

Marta Corcoy, directiva de l’Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC) i investigadora al departament de Periodisme i Ciències de la Comunicació de la UAB, creu que el llenguatge és important però que encara ho és més “lluitar contra els estereotips que reproduïxen els mitjans”. Corcoy explica que la premsa “encara té una mentalitat androcèntrica” i transmet valors centrats en “l’aspecte físic, la indumentària o l’estat civil” de les dones que mai no són rellevants en les informacions protagonitzades per homes. I posa com a exemples paradigmàtics la famosa fotografia de Carla Bruni i la princesa Leticia on se les veia d’esquena pujant l’escala de la Zarzuela (27/IV/2009) o certes imatges i comentaris referits a la cancellera Angela Merkel. I posa èmfasi en el fet que cal, també, fer un esforç per visualitzar, als mitjans, que homes i dones estan al mateix nivell. Encara que “a l’últim estudi que hem presentat –explica– es fa molt evident que a les pàgines d’opinió dels diaris la presència de dones no sobrepasa en cap cas el 25%”.●

Els lectors poden escriure al Defensor del Lector
(defensor@lavanguardia.es) o trucar al 93-481-22-99

La catalana TV3 'se come' el 45% de la tarta publicitaria autonómica en 2013

Telemadrid copia los patrocinios de RTVE para pagar 'Madrileños por el Mundo'

Á. Semprún MADRID.

El monopolio gana enteros en un mercado de la publicidad autonómica de capa caída. La televisión catalana TV3 ingresó 54,4 millones de euros en anuncios en 2013, lo que supone el 45 por ciento de la tarta publicitaria regional, que apenas alcanzó los 120 millones de euros tras registrar una caída del 5 por ciento, según los últimos datos de Infoadex. Aunque la facturación de la cadena de Cataluña ha caído un 12,4 por ciento con respecto a 2012 y un 43,09 por ciento con respecto a 2010, cuando captó 95,6 millones de los anunciantes, es la autonómica que mejor mantiene el tipo y cada año tiene más peso en un mercado cada vez más pequeño (las teles regionales se llevan el 7 por ciento de la inversión total en televisión pese a aglutinar el 8 por ciento de la audiencia).

En este sentido, la televisión de Artur Mas, que cerró febrero con audiencia del 11,6 por ciento, ha pasado de *devorar* el 35 por ciento del pastel de la publicidad en 2010 al 45 por ciento en 2013, mientras se corona como la que menos inversión ha perdido. Aún así, la tele, que a su vez recibe unos 300 millones al año en subvenciones, no es capaz de salir de los *números rojos* y se enfrenta a un ajuste de salarios que ha llevado a su plantilla a la huelga.

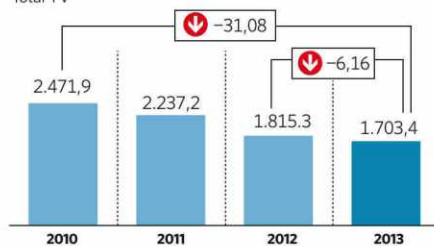
En el *ranking* de inversión publicitaria, Canal Sur ocupa el segundo lugar con 16,6 millones de euros, el 13,7 por ciento del total. Según los últimos datos de Infoadex, los ingresos por anuncios de la autonómica andaluza han caído un 64,06 por ciento con respecto a 2010 cuando facturaron unos 46 millones de euros por este concepto. En el tercer puesto, y muy por detrás de TV3, se encuentra la televisión gallega, que facturó 10,4 millones en 2013, el 8,6 por ciento del total, tras registrar un descenso de 52,5 por ciento con respecto a 2010 (*ver gráfico*).

Las cadenas autonómicas que más han visto caer sus ingresos por publicidad en los últimos cuatro años son Telemadrid y Canal Nou, con un 72,7 y un 74,7 por ciento de descenso respectivamente con respecto a 2010 (últimos datos disponibles). La tele valenciana, que echó el cierre a finales del año pasado después de que la justicia declarara nulo el ERE de 956 personas, obtuvo unos ingresos publicitarios de 5,5 millones de euros, el 4,56 por ciento del total. Por su parte, la televisión madrileña facturó 9 millones de euros en concepto de publicidad, una cifra que está muy por

Panorama publicitario autonómico

Ingresos publicitarios

Total TV

Ingresos por cadena autonómica (millones €)

	2010	2013	VAR. (%)
TV3	95,6	54,4	↓ -43,09
Canal Sur	46,2	16,6	↓ -64,06
Canal 9	21,8	5,5	↓ -74,77
ETB	18,7	9,2	↓ -50,80
Telemadrid	32,7	9,0	↓ -72,47
TV Galicia	21,9	10,4	↓ -52,51
Resto tv autonómicas	35,8	15,3	↓ -57,26

Audiencia Autonómicas (%)

	FEB. 2013	ENE. 2014	VAR. (%)
Canal Sur	10,7	10,3	↑ 3,88
TV3	11,6	13	↓ -10,76
ETB 2	10,3	10	↑ 3,00
TVG	11,6	11,7	↓ -0,85
Telemadrid	4,1	4,1	= 0
CMT	4,6	4,4	↑ 4,54
TVCAN	7,8	7,6	↑ 2,63
Aragon TV	11,6	11,6	= 0
TPA	6,1	4,8	↑ 27,08
IB3	5,8	6,1	↓ -4,91
Forta	8,1	8,3	↓ -2,40

Fuente: Infoadex y Barlovento.

debajo de lo previsto para ese año y de los 15 millones que ha presupuestado la Radio Televisión de Madrid para este 2014.

A por los patrocinios

Y es justo este continuo descenso de la publicidad (se ha hundido un 55,8 por ciento entre 2010 y 2013),

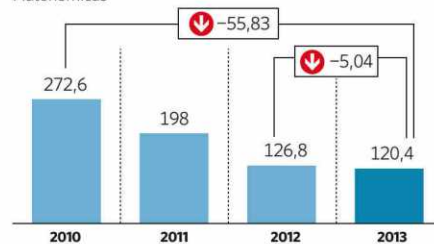
que se suma al ajuste de las subvenciones de los gobiernos regionales, lo que ha llevado a cadenas como Telemadrid a copiar el sistema de patrocinios de RTVE.

La autonómica que dirige José Antonio Sánchez ha conseguido que producir *Madrileños por el Mundo* no le cueste casi dinero gracias

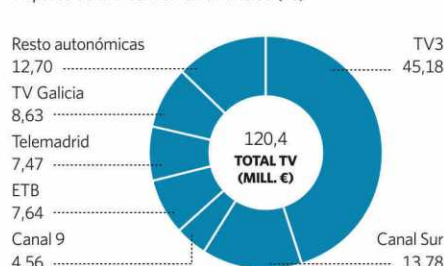
'SModa' pierde un 24% en anuncios

Las revistas femeninas que se venden con los periódicos los domingos han perdido fuelle. *SModa*, la publicación de *El País*, apenas ha ingresado 2,9 millones de euros en 2013, un 24 por ciento menos que en 2012, según los últimos datos de Infoadex. La caída registrada sólo es superada por *Mujer Hoy*, de Vocento, que pese a ser la más leída, apenas ingresó por publicidad 2,4 millones, según Infoadex. Así, la revista femenina que más factura es *Yo Dona*, con 5,1 millones.

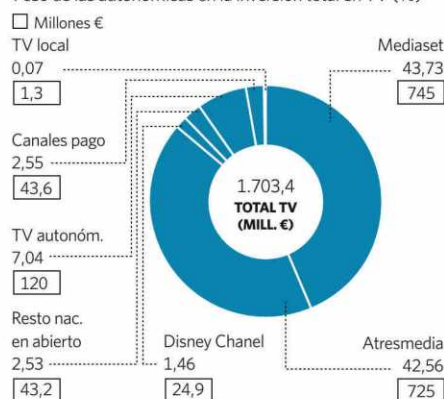
Autonómicas

Reparto de la inversión en anuncios (%)

Peso de las autonómicas en la inversión total en TV (%)

elEconomista

CEDIDES PER TONI CLAPÉS

Amb l'equip d'El Terrat, presentat per Andreu Buenafuente a Ràdio Barcelona

CEDIDES PER TONI CLAPÉS

En el Versió Original a Catalunya Ràdio celebrant el programa número 1.000

Toni Clapés homenatja els seus referents a la ràdio

El presentador de 'Versió RACI' farà dimecres en el Tívoli de Barcelona un especial després de 30 anys de professió

SALVADOR ENGUIX

Toni Clapés, presentador de *Versió RACI*, afirma que la seva relació amb la ràdio és "com la d'un matrimoni". I afegeix que "sempre m'he sentit estimat per aquest mitjà". Ho diu des de la perspectiva i experiència que donen trenta anys de feina i dedicació a un mitjà "que és el meu hàbitat natural", afirma. Aquest és el motiu principal pel qual vol

aquest dimecres retre un homenatge a la ràdio en el programa especial *30 anys escoltant la ràdio de Versió RACI*, que s'emetrà en directe des del teatre Tívoli de Barcelona. Però serà també, i especialment, un homenatge a aquells presentadors i programes que es van convertir en referents del seu "univers" radiofònic.

Perquè per conèixer bé Toni Clapés, com ell mateix subratlla, cal saber que al llarg de la seva vida hi va haver espais radiofònics amb què va establir una estreta complicitat com a oient. És el cas d'*Alguna pregunta més?* (APM), que Antoni Bassas i Xavier Bosch van crear el 1995 a Catalunya Ràdio. "Era un programa formidable", assenyala Clapés. O l'*Arús con leche* (Cadena Rato) o el *Força Barça* (Ràdio

Club 25) d'Alfons Arús: "No me'ls perdia, eren capaços de fer-te riure fins i tot quan el Barça era derrotat". O també l'estil radiofònic de Carles Cuní i el seu incisiu *La nit dels ignorants*, que

Serà sobretot un homenatge a la ràdio, i a aquells programes i presentadors als quals ha admirat

es va començar a emetre a Catalunya Ràdio el 1987. "M'agradava escoltar com abordava la relació amb els oients i com en ocasions els tensava", afegeix Clapés. "Desitjava que arribés la nit per po-

der escoltar-lo". Són tres casos, i n'hi ha molts més que formen part de la cultura radiofònica i sentimental de Clapés.

Per això, l'especial *Versió RACI* que s'emetrà aquest dimecres vol incorporar a l'espai alguns d'aquests referents i moltes veus que han acompanyat Toni Clapés durant tots aquests anys. A més de Bassas, Bosch, Arús o Cuní, es parlarà de la ràdio nocturna amb Gemma Nierga o de la radiofórmula amb Toni Peret, Fernandisco i Albert Malla. Acompanyaran Clapés veus d'aquest univers radiofònic com Xavier Sardà, Oriol Grau, Sergi Pàmies, Quim Monzó, Neus Bonet, Sergi Mas, Josep Maria Bachs, Xavier Guix, Miquel Murga, Juan Carlos Ortega i Manuel Piñero.

Tampoc no faltaran habituals d'aquest programa com el senyor Marcel·lí Virgili, Vicenç Martí, o l'*amo del bar de baix*, el senyor Bohigues. I hi haurà música en directe d'Obeses, Marina BBface & The Beatroots, Deu de Veu i l'acompanyament del pianista Miquel Tejada.

Diu Clapés que la ràdio li ha permès desenvolupar-se professionalment. Que és el mitjà en el qual millor ha pogut activar la seva imaginació i la seva creativitat. Que mai no s'ha trobat igual quan ha treballat per a la televisió. Que li agradaria a la ràdio "fer-ho tot, cobrir totes les franges horàries; però canviant-ho tot, provar coses noves". Que el que mai no ha fet són informatius: "Em continuen fent molt de respecte". I que quan mira al passat recorda que quan era un adolescent estudiant de batxiller compaginava els estudis amb la seva feina a la ràdio, i que a partir d'aleshores s'inicia un idil·li que ha durat trenta anys.

Un període extens i ric en experiències; una vida professional, però també humana. Dimecres, a RACI, ho tornarà a recordar. ●

MACARENA BERLÍN Directora de 'Hablar por hablar'

“La SER está despierta cuando las demás radios duermen”

MIGUEL ÁNGEL PALOMO
Madrid

Las palabras y las confidencias se adueñan de las noches radiofónicas de la cadena SER. Ocurre a diario, desde hace casi 25 años, en el momento en que comienza *Hablar por hablar*, que festejará en 2015 su cuarto de siglo de existencia. Un clásico de la radio española ahora capitaneado por Macarena Berlín, que ha cambiado momentáneamente el micrófono por la literatura al volcar sus vivencias en el libro *Hablar por hablar. La vida continúa*. “Es un libro que surgió por necesidad; después de cinco años al frente del programa necesitaba ver esas historias por escrito y agradecer a los oyentes su presencia”, asegura Berlín. Palabras en las ondas que se convierten en palabras impresas. “Ha sido un proceso muy complicado, porque además de tener que seleccionar las llamadas que más me interesaban, no podía hacer una transcripción literal: primero tenía que volcar al papel esas llamadas y luego convertirlas”, relata. Quería poco de ella y mucho de los oyentes. Al final cree haber encontrado el estilo correcto.

Macarena Berlín tomó el relevo de Cristina Lasvignes al frente de *Hablar por hablar*, y lo hizo con ideas propias desde el primer momento: “Nada más aterrizar existe el miedo, sí, pero la clave es la paciencia. Aprendí a escuchar y también a no correr. Yo se lo planteé a los oyentes como el nacimiento de una amistad a largo plazo. Es cierto que se trata de un formato caprichoso, porque en el programa yo propongo y los oyentes disponen, pero debe enriquecerse porque es un espejo de

Macarena Berlín, la voz del programa radiofónico *Hablar por hablar*.

El programa festejará en 2015 su cuarto de siglo de existencia

lo que nos pasa durante el día. Ahora, a raíz del libro, miro hacia atrás y creo que todos hemos crecido bastante. Y aún ahora sigo con cambios en la mente”.

Una de las principales características de *Hablar por hablar* es la inmediatez de la intimidad los oyentes, aunque su presentadora se vea obligada a manejar cierta distancia. “No puedes hacerlo de otro modo, pero hay muchas lla-

mas que es imposible quitártelas de la piel; aunque tengo que ser fuerte, tengo el paquete de *kleenex* al lado, en la mesa”, confiesa Berlín, a quien el programa también ha cambiado personalmente. “Ahora tengo más curiosidad por la vida, me he quitado las gafas de cerca y he aprendido a mirar con perspectiva; antes no sabía mirar”.

Por otro lado, la radio nocturna ayuda al latir del programa. “La radio de madrugada tiene dos fortalezas: la primera es que es imposible que los testimonios se den en un programa diurno, y como oyente te conectas al cien por cien, te vuelcas, no haces otra cosa salvo escuchar la radio; la segunda es que la noche ampa-

ra la confidencia, provoca más atrevimiento, más transgresión; al programa han llamado enfermos terminales para contar su situación. Eso es impensable durante el día. En los despachos yo defiendo la idea de que la SER está despierta cuando las demás radios duermen. ¿A quién cuenta su experiencia vital un oyente? a su radio”.

Experiencias en las que no es posible que la crisis no este presente, aunque, como asegura Berlín: “Lo sorprendente es que hace cinco años ya había llamadas sobre desahucios, el deterioro laboral estaba presente... *Hablar por hablar* refleja la crisis hasta asustarte y te preguntas ¿algún político escuchará esto?”

Laurence Pieau, Directora de «Closer»

La más temida por los mandatarios

Desde Catalina de Cambridge a Julie Gayet, todas demandan a la revista francesa

JUAN PEDRO QUIÑONERO
PARÍS

Laurence Pieau, directora de la revista «Closer», ha dado un vuelco a la prensa rosa francesa con un relanzamiento que ha permitido ganar más de dos millones de euros en menos de dos meses de escándalos y exclusivas. La portada del pasado 10 de enero que revelaba la relación amorosa entre el presidente François Hollande y la actriz Julie Gayet sitúa a la publicación como una de las más temidas por famosos y mandatarios. La revista del corazón más polémica, a la que Pieau entró en 2005, se convirtió en referente del escándalo en 2012, cuando publicaron el *top less* de Catalina de Cambridge. Los Duques demandaron a «Closer» y su directora se anotó un éxito de ventas, y su nombre fue puesto en boca de muchos.

Laurence Pieau llevaba varios años trabajando en sucesivas revistas especializadas en el periodismo rosa, ácido o bombón, como «Figaro Magazine», «France-Dimanche» o «Public». Si bien durante su primera etapa en «Closer» no destacó particularmente por nada, la demanda de los Duques de Cambridge demostró que Pieau estaba ahí para incomodar a los famosos. La corroboración llegó con la gran exclusiva de los amores del presidente de la República con una actriz. A primeros de enero de este mismo año, «Closer» vegetaba en torno a los 330.000 ejemplares. En apenas un fin de semana, la revista vendió más de 610.000 en su edición papel.

Las ventas de «Closer» relanzaron automáticamente las ventas de toda la prensa del corazón. En dos meses cortos el conjunto de los semanarios franceses ha publicado una treintena de portadas cosagradas a Hollande y sus señoras sucesivas: Ségolène Royal (la madre de sus cuatro hijos), Valérie Trierweiler (la amante con la que se instaló en el Elíseo) y Julie Gayet (la amante con la que traicionó a Trierweiler).

Según Presstalis, que asegura el 75% de la distribución de la prensa francesa, el relanzamiento de las ventas ha permitido ganar a la prensa del corazón parisina más de dos millones de euros, en dos meses cortos.

La directora de «Closer» en su foto de las redes sociales

En tiempos de crisis, ese relanzamiento espectacular de un sector ha instalado a Laurence Pieau en un envidiable pedestal profesional: ella abrió una brecha profesionalmente inédita, económicamente atractiva.

Las multas a las que han condenado a la revista por sus «travesuras» —tienen que indemnizar a Trierweiler y Gayet está esperando que su juicio se dirima— no tienen ningún carácter disuasivo para una revista que ha doblado sus ventas y sigue creciendo, gracias a nuevas revelaciones, de interés relativo, pero cierto, a juicio por el éxito de público.

El «Observer» londinense ya declaró a Laurence Pieau figura del año, el 2012. Por entonces la directora de la redacción de «Closer» no pasaba de ser una personalidad conocida, famosa, temida, en cierta medida. La revelación de los amores furtivos del presidente Hollande ha revolucionado la prensa rosa francesa, dorando el pedestal profesional de la directora de «Closer» con el brillo áureo de la publicidad mejor pagada, el dinero cantante y sonante irrigando el sistema circulatorio de una prensa en busca de nuevas presas para ofrecer a sus lectores. En situaciones que rocen lo escabroso, de preferencia.

MULTAS
Tienen que indemnizar a Valérie Trierweiler. Julie Gayet les ha demandado

Un altavoz para la responsabilidad social corporativa en las ondas

'Sector.3', de RNE-Radio Exterior, se emitirá ahora también por Radio 5

R. DURÁN Madrid

La radio tiene desde el pasado mes de noviembre un escaparate para dar a conocer lo que las empresas, grandes y pequeñas, y las organizaciones hacen por mejorar la vida de la sociedad en la que se desenvuelven, sus proyectos de acción social.

Sector.3, de Radio Nacional de España-Radio Exterior, "ha venido a cubrir un hueco que faltaba. Faltaba un programa en la radio para la difusión de la acción social, que sirviera de escaparate", asegura Laura Prieto, directora del programa, que está acompañada en las tareas radiofónicas por Javier Solís. Prieto destaca el apoyo del director de Radio Exterior, Juan Rolán, que creyó en la idea desde el primer momento y la acogió en la emisora.

Con el hilo conductor de la RSC y la acción social, *Sector.3* cuenta semanalmente con dos invitados, uno del ámbito empresarial y otro de fundaciones y organizaciones dedicadas a la labor social, que cuentan sus experiencias en común y también aquellos proyectos que desarrollan de manera individual. "Procuro que las empresas invitadas estén alineadas con el Pacto Mundial y con los Objetivos del Milenio", apunta Prieto.

Sector.3 ofrece así un escaparate para la comunicación, promoción y difusión de iniciativas, proyectos o actuaciones que busquen la mejora de la vida de los ciudadanos. "Se busca ahondar tanto en los perfiles empresariales como en los humanos y se tratan prioritariamente aspectos como responsabilidad social en toda su amplitud, ayuda social, inclusión, lucha contra la discriminación, lucha contra la pobreza, protección de la infancia y otros colectivos en situación vulnerable o medidas para la conciliación de la vida familiar y profesional", explica Laura Prieto.

El programa, de media hora de duración, se emite tres veces por semana en horario de *prime time*: los lunes se hace para América; para Europa los martes, y los jueves, para Asia y resto del mundo. Y cada lunes se cuelgan los *podcast* en la web. "Nuestra audiencia se mueve en torno a entre 20 y 40 millones de oyentes diarios, según las últimas estimaciones llevadas a cabo por la BBC (finales de 2013)", señala su directora. Además ahora se va a difundir por Radio 5, que emitirá en sus microespacios entre informativos, los conocidos como *quesitos*, una selección de los momentos más destacados del programa.

Soledad Suárez (Manos Unidas), Laura Prieto, Javier Solís y Otilia Fernández (Fundación Mutua Madrileña), durante un programa.

Alianzas estables en el tiempo

Los invitados de *Sector.3* vienen en parejas para explicar sus proyectos en común, pero también sus demás iniciativas. "Los invitados son siempre dos, de entidades que comparten una alianza estable en el tiempo", comenta Laura Prieto. En estos casi cinco

meses en antena, por sus estudios han pasado entidades como BBVA y FAD; Mapfre y Fundación Konec-ta; IBM y Asociación Semilla; Iberia y Unicef; Mutua Madrileña y Fundación San Juan del Castillo, o Endesa y Fundación Real Madrid, entre otras muchas.

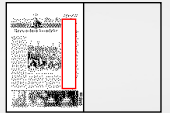

11-M: radiografia del periodisme

Fa deu anys dels atemptats terroristes més sagnants a Espanya i Europa. Les xifres, les dades, ho sabem tot d'aquell fatídic dia. Han passat deu anys i un servidor estava a la facultat, endinsant-se en aquest apassionant món del periodisme. Uns dies en els quals vaig tenir un procés accelerat d'aprenentatge. Uns dies d'aquells en què els professionals van ser avaluats, avaluats per la ciutadania, perquè necessitaven respostes. Aleshores, no hi havia el fenomen de les xarxes socials tan estès com avui dia, hi havia internet. Cert. La informació també era instantània. Cert. Però igual que està succeint actualment, van ser informacions provinents de l'exterior que ens van alertar de la manipulació, ocultació, encobriment, alteració... es pot definir de moltes maneres, però en resum: no ens deien tota la veritat sobre els atemptats. El poder polític, amb hipotètics interessos electorals (tants els uns com els altres), va provar d'influir en la informació dels mitjans de comunicació, el refugi al qual acudien els ciutadans per trobar rèplica a tot aquell horror. Doncs una gran majoria vam haver d'anar a fora per saber el què, com, quan, on, per què i qui. Res més lluny del que està passant avui dia. Una dècada després, els periodistes, en línies generals, estan collats pel poder polític i als interessos d'aquest; fins i tot diria que ara encara ho estan més. Malgrat el boom d'internet, els mitjans no tenen tota la independència que els ciutadans mereixen. D'exemples, en tenim molts: la utilització partidista dels mitjans públics, el moviment de peces dels partits polítics per col·locar professionals de la informació, afins al seu ideari, al capdavant de capçaleres, ràdios, premsa digital o televisió. Obviament, com en tota regla, hi ha excepcions. Afortunadament. Però allò de l'11-M pel que es veu no va servir per aprendre tant com em va servir a mi.

ALBERT HERNÁNDEZ. Barcelona

17.3.2014

TOVALLONS NEGRES

Els audímetres i TV3

Són d'aquelles notícies que et trobes a l'ARA gràcies a en Gutiérrez i que, un cop deglutides, et fan treure l'escopeta de sal per començar a disparar a tort i a dret. Llegiem això: "Finalment Mediaset ha aconseguit imposar les seves tesis i ha forçat un repartiment diferent dels audímetres que infrarepresenta les llars catalanoparlants respecte a la situació anterior". I es veu que els efectes d'aital mesura empresarial ja s'han començat a notar: "Des que va començar el mes, TV3 ha acumulat un 11,6% d'audiència i està mig punt per sota d'Antena 3, amb qui en el global de l'any passat, en canvi, va mantenir un avantatge de 2,6 punts". Tot això, sense tenir en compte, naturalment, que hi ha hagut vagues dels treballadors de la plantilla de l'empresa que han fet que baixi l'audiència.

Que Mediaset hagi forçat un repartiment nou d'audímetres, i que això hagi fet que el lideratge de TV3 caigui, vol dir que els audímetres no són fiables. Vol dir que Mediaset mana molt o que manen molt els que la paguen. Qui són? I vol dir que els audímetres són un instrument al servei de no sabem qui. Qui? Si no, no seria rellevant aquest canvi d'audímetres, perquè no faria res més que reflectir la realitat. Que estiguem parlant de la importància que l'audímetre número 500 estigui en una casa catalanoparlant o no, vol dir que ens la juguem en aquesta casa i que, per tant, estem servint interessos econòmics, però no estem servint la veritat. Francament, em costa d'acceptar que l'opció que jo practico, que és veure la sèrie *The Big Bang Theory* cada vespre a les nou, al canal digital, no estigui prevista en cap estadística. Hem arribat a la Lluna, tenim mòbils amb GPS que indiquen on som en cada moment, però les audiències les mesura una sola empresa i amb 500 audímetres. I les mesura mitjançant el sistema de l'estadística. No hi ha cap més empresa que tingui audímetres i que pugui oferir el mateix servei. Per què? Per què? Per què?

EMPAR MOLINER

Publicidad

Las reclamaciones a Autocontrol suben un 55,8%

Las reclamaciones por publicidad inadecuada han subido un 55,8 por ciento en 2013 en comparación con el año anterior, pasando de 154 a 240, según ha señalado José Domingo, el director general de Autocontrol, la entidad que gestiona las quejas y peticiones de consejo sobre los anuncios que se emiten. En cualquier caso, Domingo ha recordado que se trata de “un número muy bajo” en relación con la publicidad emitida en España, manteniéndose como segundo país de la UE en el que más campañas publicitarias se someten a control previo voluntario. Los principales motivos de estas reclamaciones se encuentran en la publicidad engañosa, encubierta o desleal, la incitación a la violencia o a comportamientos ilegales o el abuso de la buena fe del consumidor, entre otros.

Instagram firma por 100 millones

Instagram acaba de firmar un acuerdo millonario con la agencia Omnicom, un *holding* publicitario que abarca a agencias creativas como BBDO y DDB. Las empresas con las que trabaja esta agencia de comunicación, y sus filiales, tendrán acceso al programa de publicidad de Instagram y se han comprometido a gastar “hasta 100 millones de dólares”, según AdAge. El contrato ha sido confirmado por Instagram aunque no han querido ofrecer más detalles. Los anuncios se mantendrán en el *stream* de fotografías durante más de un día, esté el usuario identificado o no. Ambas compañías afirman que los usuarios no se encontrarán con una sobredosis de anuncios de la noche a la mañana.

Coto a los ‘spots’ de comida basura

El Parlamento Europeo ha pedido que se prohíba la publicidad o patrocinio de la llamada *comida basura* en las escuelas europeas y que se ofrezcan cursos de nutrición a los alumnos, como parte de los esfuerzos para sensibilizar a los menores de la importancia de una dieta saludable. Los eurodiputados apuestan por introducir un marco “más estricto” para regular la publicidad de los alimentos, en especial en lo que se refiere a los productos *basura* en los colegios.

El 69% d'articles sobre el procés als diaris espanyols són en negatiu

ÀLEX GUTIÉRREZ

Set de cada deu articles escrits a la premsa espanyola que tracten sobre el sobiranisme ho fan des d'una òptica negativa. Aquesta és una de les conclusions de l'informe "L'actualitat catalana a les portades de la premsa espanyola (2011-2013)", elaborat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils i que es presenta avui al Col·legi de Periodistes, a les set de la tarda. El treball consisteix en un buidatge quantitatiu de dos anys d'*El País*, *El Mundo*, *La Razón* i l'*Abc* i una posterior anàlisi qualitativa. Que el 69% d'articles tinguin una òptica negativa no vol dir que la resta siguin en positiu: el segon grup més gran és el d'articles que s'han considerat neutres, que sumen el 30%. L'1% restant són articles en positiu. Per diaris, *El País* és qui ha plantejat més notícies des d'una òptica positiva, amb un 3% sobre el total publicat.

L'estudi es fixa també en com s'ha explicat la corrupció. Les illes Balears és el territo-

David Bassa, president del Grup de Periodistes Ramon Barnils.

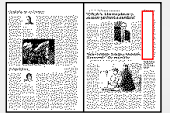
ri on aquestes capçaleres han posat la lupa més cops. Pel que fa a la valoració de les notícies, el País Valencià ha rebut un tractament equitatiu entre notícies neutres i negatives a l'hora de parlar de corrupció.

El 70% de les notícies espanyoles del procés són en clau negativa

Redacció
BARCELONA

Un 70% de les notícies publicades per la premsa espanyola generalista entre el 2011 i el 2013 sobre el procés sobiranista es van escriure des d'una òptica negativa. Aquesta és una de les conclusions a què arriba un informe elaborat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils i la Fundació Catalunya, que es presenta avui. L'estudi, titulat *L'actualitat catalana a les portades de la premsa espanyola (2011-2013)*, analitza les cobertures periodístiques que han fet els diaris *ABC*, *El Mundo*, *El País* i *La Razón* durant dos anys. Quantifica el nombre de notícies sobre els territoris que integren els Països Catalans, valora quina evolució han tingut en el temps, l'espai que van ocupar en portada i els temes de què tractaven. En el cas del procés sobiranista, només en un 1% dels casos es van plantejar des d'un punt de vista positiu. En el gairebé 30% restant, van abordar la informació de manera neutral. En concret, *El País* és el diari que ha publicat més articles des d'una òptica positiva (3%), un 38% de les notícies d'*El Mundo* eren neutres i un 80% de les de l'*ABC* i *La Razón* eren negatives. ■

El informativo El Balcó, de la SER, amplia horario

EL PAÍS, **Barcelona**

Desde hoy, El Balcó, el informativo de la tarde de la SER Cataluña dirigido por Sergi Caballero, amplía su horario y el abanico de contenidos. El informativo se podrá oír desde las 19.00 a las 19.40 horas de lunes a viernes. El Balcó es el único programa informativo en esa franja horaria centrado en la actualidad catalana. Repasa las principales noticias con la prioridad de dar la voz a los que habitualmente no la tienen y están viviendo las consecuencias de la crisis. El programa combina la información con entrevistas y análisis.

“Es una apuesta de la Cadena SER para profundizar más en la agenda propia catalana”, concreta el director de SER Cataluña, Josep Maria Girona. Para el director de contenidos, Jaume Serra, no se trata solo de ampliar el horario “sino una apuesta por rejuvenecer el lenguaje y los contenidos, con la idea de tener una mirada de Cataluña nada monotemática”. El tratamiento de la información deportiva ganará en profundidad con la opinión de especialistas de la redacción de la SER.

Unedisa registra una marca para conquistar las apuestas 'online'

Á.S. MADRID.

Unidad Editorial analiza nuevas vías de ingresos para monetizar todo el tráfico que generan sus diarios *online*, como *El Mundo*. La editora de revistas como *Telva* ha registrado la marca *elmundo-casino.es* con el objetivo de prestar servicios de telecomunicaciones de información relativos a apuestas deportivas, acceso en línea a juegos de azar, juegos de apuestas, servicios de apuestas a través de redes y móviles, entre otros.

El grupo que dirige Antonio Fernández Galiano lleva varios meses buscando líneas de ingresos *online* alternativas a la publicidad, que ya aporta el 24 por ciento de su facturación publicitaria total. En este sentido, Unedisa ha lanzado una *web* de citas, *flechados.es*, en el que animan a su lectores a buscar pareja "en el entorno de tu periódico de confianza". Aunque inscribirse es gratis, seis meses de suscripción cuestan 45 euros.

Premi per a Mollet, Granollers i Sant Celoni per la transparència al web

Granollers/Mollet

Els ajuntaments de Granollers, Mollet i Sant Celoni rebran aquest dimarts el premi Infoparticipa, que distingeix 48 webs municipals per la qualitat de la informació que s'hi pot trobar. L'avaluació de la informació disponible es fa a partir de 41 preguntes. Aquests premis són una iniciativa del Laboratori de Periodisme i Comunicació per a la Ciutadania Plural vinculat a la Universitat Autònoma de Barcelona.

INTERNET

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
16/03/14	Manifestaciones en Madrid y Barcelona por la liberación de los periodistas Espinosa y Vilanova / 233grados.com	58	1
16/03/14	18-m, concentraciones en madrid y barcelona por la liberación de los periodistas espinosa y vilanova / El Economista.es	59	1
16/03/14	"La precarietat ens porta a la falta de dignitat" / El Punt Avui	60	2
16/03/14	L'eina per cobrir unes eleccions de l'equip de la CCMA queda segona en els Hackdays del Col·legi de Periodistes de Catalunya / 324.cat	62	1
17/03/14	El procés sobiranista vist des de les portades de Madrid / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	63	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
16/03/14	Organizaciones de prensa condenan amenazas contra Balbina Flores / Periodistas en Español	65	1
16/03/14	Amnistía Internacional denuncia la detención ilegal de 3 periodistas ciudadanos en China / Periodismo Ciudadano	66	2
17/03/14	Cortines de fum electrònic / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	68	2

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Manifestaciones en Madrid y Barcelona por la liberación de los periodistas Espinosa y Vilanova

Diurne, 16 de març de 2014

Mónica García Prieto, esposa de Javier Espinosa, lee un comunicado poco después de ser secuestrados los dos periodistas

Organizaciones de periodistas y medios de comunicación han convocado para el próximo martes, 18 de marzo, sendas manifestaciones en Madrid y Barcelona en favor de la liberación de los dos periodistas españoles que hay secuestrados en Siria, el enviado especial de 'El Mundo' Javier Espinosa y el fotógrafo 'freelance' Ricardo García Vilanova.

Las concentraciones se producen coincidiendo con los seis meses de cautiverio de estos profesionales, que se cumplen este domingo. Tendrán lugar de forma simultánea, a las doce del mediodía del martes, ante las sedes del Centro Internacional de Prensa (Madrid) y del Colegio de Periodistas de Cataluña (Barcelona). En Madrid leerá un texto el portavoz de las familias, el reportero de guerra Gervasio Sánchez, según ha informado la Asociación de la Prensa de Madrid (APM).

La convocatoria está encabezada por el comité de apoyo a los secuestrados al que pertenecen la Federación de Asociaciones de Periodistas de España (FAPE) y Reporteros sin Fronteras (RSF), así como los diarios 'El Mundo' y 'El Periódico de Catalunya', en cuya sección de Internacional desarrolla su trabajo el periodista Marc Marginedas, liberado recientemente de una situación similar de cautiverio en este país de Oriente Próximo. Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova fueron secuestrados el pasado 16 de septiembre en el 'checkpoint' de Tal Abyad, en Raqqa, cerca de Turquía, cuando trataban de abandonar Siria tras dos semanas informando sobre las consecuencias de la guerra en los civiles de la provincia de Deir Ezzor.

Los reporteros fueron capturados por miembros del ISIS, Estado Islámico de Irak y Siria, junto a cuatro combatientes de Ahfad al Moustapha, una de las brigadas del FSA (Free Sirian Army, en sus siglas en inglés) y que, en teoría, debería haberles proporcionado protección. Los sirios terminarían siendo liberados 12 días después, pero no fue el caso de los españoles.

Desde 2013, según los datos de RSF, un total de 49 periodistas han sido secuestrados en Siria. En estos momentos hay alrededor de una treintena secuestrados. De ellos, once son extranjeros -seis europeos, cuatro franceses y dos españoles- y el resto sirios, lo que le hace ser un territorio muy peligroso para la práctica del periodismo y provoca que apenas se pueda arrojar luz sobre lo que está sucediendo.

Vía: Servimedia

Te interesa:

- Siria, una lotería macabra para periodistas

18-m, concentraciones en madrid y barcelona por la liberación de los periodistas espinosa y vilanova

Diumenge, 16 de març de 2014

MADRID, 16 (SERVIMEDIA) Organizaciones de periodistas y medios de comunicación han convocado para el próximo martes, 18 de marzo, sendas concentraciones en Madrid y Barcelona en favor de la liberación de los dos periodistas españoles que hay secuestrados en Siria, el enviado especial de 'El Mundo' Javier Espinosa y el fotógrafo 'freelance' Ricardo García Vilanova. Las concentraciones se producen coincidiendo con los seis meses de cautiverio de estos profesionales, que se cumplen este domingo. Tendrán lugar de forma simultánea, a las doce del mediodía del martes, ante las sedes del Centro Internacional de Prensa (Madrid) y del Colegio de Periodistas de Cataluña (Barcelona). En Madrid leerá un texto el portavoz de las familias, el reportero de guerra Gervasio Sánchez, según ha informado la Asociación de la Prensa de Madrid (APM). La convocatoria está encabezada por el comité de apoyo a los secuestrados al que pertenecen la Federación de Asociaciones de Periodistas de España (FAPE) y Reporteros sin Fronteras (RSF), así como los diarios 'El Mundo' y 'El Periódico de Catalunya', en cuya sección de Internacional desarrolla su trabajo el periodista Marc Marginedas, liberado recientemente de una situación similar de cautiverio en este país de Oriente Próximo. Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova fueron secuestrados el pasado 16 de septiembre en el 'checkpoint' de Tal Abyad, en Raqqa, cerca de Turquía, cuando trataban de abandonar Siria tras dos semanas informando sobre las consecuencias de la guerra en los civiles de la provincia de Deir Ezzor. Los reporteros fueron capturados por miembros del ISIS, Estado Islámico de Irak y Siria, junto a cuatro combatientes de Ahrar al Moustapha, una de las brigadas del FSA (Free Sirian Army, en sus siglas en inglés) y que, en teoría, debería haberles proporcionado protección. Los sirios terminarían siendo liberados 12 días después, pero no fue el caso de los españoles. Desde 2013, según los datos de RSF, un total de 49 periodistas han sido secuestrados en Siria. En estos momentos hay alrededor de una treintena secuestrados. De ellos, once son extranjeros -seis europeos, cuatro franceses y dos españoles- y el resto sirios, lo que le hace ser un territorio muy peligroso para la práctica del periodismo y provoca que apenas se pueda arrojar luz sobre lo que está sucediendo.

"La precarietat ens porta a la falta de dignitat"

Diumenge, 16 de març de 2014

NARCÍS GENÍS PRESIDENT SORTINT DEL COL·LEGI DE PERIODISTES DE LA DEMARCACIÓ Amb quin titular resumiria la seva gestió com a president? En aquests nou anys llargs, hem fet endreça, tant interna, a la seu, com de la professió. I ho hem fet centrant-nos en la precarietat laboral i treballant molt en l'aspecte de la formació. Els cursos són la solució a la crisi del periodisme? No és la solució, però és una ajuda més. El Col·legi ha de donar eines d'ajuda als periodistes. I una d'important és la formació, perquè els periodistes estiguin preparats per als canvis. S'ha fet una aposta en aquesta línia, cal reciclar-se constantment. A les comarques gironines hem ofert els mateixos cursos que al Col·legi central a Barcelona. El pitjor ja ha passat? Hi ha brots verds en els mitjans? El gran problema és que ens hem trobat davant de dues crisis: la de model, la dels mitjans, i l'econòmica. La suma de les dues ha estat brutal. El periodisme ha estat un sector molt castigat: només cal mirar els ERO que hi ha hagut, el tancament de mitjans, etc. Des del 2008, més de 10.800 periodistes han quedat sense feina a tot l'Estat. És una brutalitat. I vull ser optimista; per això la formació és bàsica. I els mitjans també s'han d'adaptar. Cal fer entendre la importància de la funció del periodista? Un dels objectius que ens vam marcar va ser dignificar la professió. Precisament la precarietat ens porta a una falta de dignitat de la professió i al fet que estiguem mal vistos. Si el periodista està mal pagat, el resultat final, sigui ràdio, televisió o premsa, no té qualitat. Dignificarem la professió millorant-ho tot. Sense periodisme no hi ha democràcia. Si desapareixen periodistes, desapareixen moltes coses. Hi ha d'haver pluralitat. El discurs únic no és periodisme; ho és preguntar, explicar què ha passat, ser crític... Hem fet prou autocrítica? És bo que se'n faci. Potser en alguns casos se n'hauria hagut de fer més. El periodista ha de ser crític, és la seva feina. Quan es denuncien casos de corrupció, política, mediambientals, etc., és amb voluntat que no torni a passar. No som notaris. No donem fe de la realitat, la nostra feina és analitzar-la, comparar dades, apuntar solucions... La visibilitat s'ha donat amb els premis Mosca de la informació... La nostra junta va voler relançar aquests premis, que guardonen determinades actituds en relació amb els periodistes i ho premiem i ho critiquem en una festa simpàtica i agradable. Hi hem donat un relleu important i gairebé s'ha convertit en una obligada festa social gironina. També estem molt contents dels premis Carles Rahola, coorganitzats amb la Diputació, que s'han convertit en un incentiu per al periodisme de proximitat. Es prestigia el periodisme local, que és el que pica més pedra. En cinc anys, els premis Carles Rahola s'han consolidat, i el resultat és esplèndid. És una de les iniciatives de què com a junta ens sentim més orgullosos. I certament el periodisme local és el més difícil, complicat, i és el menys valorat i reconegut. La crisi en el sector ha castigat l'experiència. És un dels problemes greus. Els ERO i les jubilacions anticipades s'han carregat una generació de periodistes amb experiència que donaven un valor. És greu que s'hagi decapitat aquesta transmissió del mestratge, amb aprenents dels veterans, que eren els que anaven a les rodes de

premsa i feien preguntes. Molts cops no s'hi accepten preguntes, a les convocatòries El Col·legi s'ha pronunciat i s'hi ha mostrat contrari, però cal fer un pas endavant. Si periodisme és fer preguntes i es convoquen rodes de premsa i no se n'admeten, caldrà fer plantades. Quins atacs a la professió ha defensat el Col·legi? Quan hi va haver la crema de fotos del rei a la plaça del Vi, es va convertir en una espècie de persecució. Els Mossos van intentar coaccionar fotògrafs i mitjans perquè aportessin fotos de gent cremant imatges. Si el periodista entrava en el joc, es convertia en un delator. I així també ho van entendre els serveis jurídics del Col·legi. Amb les fotos publicades es podia fer el que es volgués, però no amb les no publicades. És com el nostre bloc de notes, és el nostre secret professional. I, basant-nos en això, ens hi vam negar. I el tema va arribar a l'Audiència Nacional. El Col·legi de Girona hi va donar tot el suport, però havíem d'anar més enllà, perquè hi hauria hagut una sentència que assentés un precedent. També hem aconseguit que la gent que treballava de feia anys però que no tenia estudis universitaris, a la demarcació es pogués associar en la fórmula d'adherits. I ara al Col·legi de Catalunya, la Neus Bonet, la nova degana, té aquest tema damunt la taula.

L'eina per cobrir unes eleccions de l'equip de la CCMA queda segona en els Hackdays del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Diumenge, 16 de març de 2014

Quaranta-vuit hores de temps, tres professionals per equip i un repte: crear una aplicació per cobrir un període electoral. Sota aquesta premissa deu equips dels principals mitjans de comunicació presents a Catalunya, entre ells la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), han competit aquesta setmana en la primera edició de l'Editors Lab-Col·legi de Periodistes de Catalunya Hackadays. La proposta de l'equip de la CCMA, integrat per Victòria Miró, redactora del 324.cat, Ivan Serrano, dissenyador de Mitjans Digitals, i Rafael Bermúdez, desenvolupador de Mitjans Digitals, va quedar en segona posició amb una menció especial del jurat per darrere del projecte de "La Vanguardia". Els representants del diari "Ara" van rebre una altra menció especial. El Hackadays és una competició a escala mundial que té com a objectiu innovar dins de les redaccions i facilitar noves idees a través de les col·laboracions entre els diferents mitjans de comunicació. El projecte sorgit de l'edició catalana, organitzada pel Col·legi de Periodistes i Global Editors Network, amb la col·laboració de Google i CaixaBank, s'enfrontarà entre l'11 i el 13 de juny a la gran final, que tindrà lloc a Barcelona coincidint amb la celebració del Congrés de Periodisme Internacional que organitza el Global Editors Network. Els altres equips professionals participants provenien de "Data'nPress", eldiario.es, "El País", "El Periódico", "La Vanguardia", Rac1, "Vilaweb" i "Wikidiari". 0 [Escriu el teu comentari](#) Normes de participació: Per fer un comentari al portal 324.cat, has de ser usuari registrat. Tots els comentaris passen per un procés de moderació, per això poden trigar uns minuts a aparèixer publicats. Normes d'ús: No s'admeten comentaris insultants, ni racistes, ni contraris a les lleis vigents No es publicaran comentaris que no estiguin relacionats amb la notícia No es publicaran els comentaris que incompleixin les normes de participació que assegurin una participació de qualitat i respectuosa.

El procés sobiranista vist des de les portades de Madrid

Dilluns, 17 de març de 2014

Aquesta tarda es presenta a la seu del Col·legi de Periodistes de Catalunya un nou Informe Mèdia.cat titulat L'actualitat catalana a les portades de la premsa espanyola (2011-2013). Fruït de mesos de treball, el nou estudi recopila dos anys de portades dels quatre diaris impresos a Madrid El País, El Mundo, La Razón i ABC per analitzar quina és la cobertura informativa que es fa dels Països Catalans des de la capital espanyola. Maria Manyosa i Vera Giró, autores de l'informe, seran les encarregades d'explicar la metodologia i els resultats de la seva anàlisi, acompanyades de Laia Soldevila i Xesca Oliver, en representació de Mèdia.cat i la Fundació Catalunya, respectivament. L'estudi pretén mostrar amb dades i rigorositat quin és el seguiment que es fa des de Madrid de l'actualitat catalana, amb especial incidència en la lectura que se'n fa del procés sobiranista. La corrupció, l'evolució econòmica o la situació lingüística són, però, altres temes destacats en la agenda mediàtica madrilenya en relació als Països Catalans. Durant tot el procés s'ha buidat i categoritzat més de 1.700 portades per saber amb precisió quins són els temes més repetits, com s'enfoquen i amb quina equitat. Sinforma amb neutralitat? Se silencia o es magnifica? És possible fer-se una idea precisa del que passa a Catalunya llegint aquesta diaris? Es tracten igual tots els territoris de parla catalana? Aquestes són algunes de les preguntes que l'estudi tracta de respondre.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Organizaciones de prensa condenan amenazas contra Balbina Flores

Diumenge, 16 de març de 2014

La Sociedad Interamericana de Prensa (SIP) condenó las amenazas contra la periodista Balbina Flores Martínez, corresponsal de Reporteros sin Fronteras (RsF) en México, e instó a las autoridades a brindar medidas que garanticen su seguridad, informa Cerigua. Balbina Flores Claudio Paolillo, presidente de la Comisión de Libertad de Prensa de Información de la SIP, se mostró preocupado ante este tipo de amenazas y solicitó a las autoridades mexicanas actuar con celeridad para prevenir cualquier acto de violencia en contra de Flores Martínez. Por su parte la organización Artículo 19 pidió al Mecanismo de Protección a Personas de Derechos Humanos, que otorgue de manera inmediata medidas que garanticen el trabajo y la integridad personal de la corresponsal de RsF. Darío Ramírez, director general de Artículo 19 para la región, instó a la Fiscalía Especializada para la Atención de Delitos Cometidos contra la Libertad de Expresión (FEADLE), para que realice una exhaustiva investigación sobre este caso. Ileana Alamilla, coordinadora del Observatorio de los Periodistas y corresponsal de RsF en Guatemala, condenó las intimidaciones contra Flores Martínez y urgió a las autoridades mexicanas a dar con el responsable de la amenaza y brindar los mecanismos necesarios para garantizar la seguridad física y laboral de la profesional. RsF denunció que su corresponsal en México recibió una amenaza vía telefónica, el miércoles 12 de marzo, por un sujeto que se identificó como el Comandante Omar Treviño. El sujeto indicó a la profesional que tenía 15 días de vigilarla y había sido contratado para hacerle daño; sé quién es usted, dónde y cómo trabaja, aseguró el desconocido. Flores Martínez, quien se desempeña como corresponsal de la organización en México desde hace 13 años, presentó una denuncia ante la FEADLE, la Comisión de Derechos Humanos del Distrito Federal, e informó del hecho al Mecanismo de Protección para Personas Defensoras de Derechos Humanos.

Amnistía Internacional denuncia la detención ilegal de 3 periodistas ciudadanos en China

Diumenge, 16 de març de 2014

En contextos marcados por una especial represión los periodistas ciudadanos están jugando un papel fundamental como vigilantes del poder. Regímenes como el que se vive en China, marcados por la censura y la falta de libertad, ha dado a sus ciudadanos la oportunidad de abrazar este fenómeno para informar al mundo de lo que sucede en el interior de sus fronteras, aunque tengan que pagar, en la mayor parte de los casos, un alto precio por ello. Este es el caso han sido: Liu Xuehong, Xing Jian y Wang Jing, tres periodistas ciudadanos detenidos en Pekín, según destaca Amnistía Internacional, por informar de la oleada de represión desatada con motivo de la celebración del periodo anual de sesiones parlamentarias que celebra actualmente la Asamblea Nacional Popular (ANP) de China. Entre los detenidos destaca especialmente el caso de Xing Jian, con tan solo 17 años, es el voluntario más joven que trabaja para 64 Tianwang. The Guardian también se hace eco de la noticia y denuncia además la detención de Huang Qi, fundador de la página web de defensa de los derechos humanos 64 Tianwang, para la que trabajaban como voluntarios los otros tres periodistas detenidos. Esta misma organización con sede en Londres, habla sobre las detenciones y la situación que sufre china. Huang Qi y había sido detenido el 10 de junio de 2008 en Chengdu (capital de Sichuan, oeste del país), por publicar algunos artículos en 64 Tianwang denunciando la mala gestión que las autoridades locales a la hora de administrar la ayuda internacional tras el terremoto del 12 de mayo. Amnistía Internacional (AI) exige a las autoridades chinas la inmediata liberación de Huang Qi, y los tres periodistas detenidos y denuncian la represión de miles de manifestantes que llegan de todo el país para hacer sus peticiones con motivo del periodo anual de sesiones de la Asamblea Nacional Popular, máximo órgano legislativo de la República Popular China. William Nee, investigador de Amnistía Internacional en China, destacaba: El periodismo no es un crimen, y estos tres activistas deben quedar en libertad de inmediato. Su detención demuestra hasta qué extremos alarmantes están dispuestas a llegar las autoridades para controlar el mensaje transmitido durante la Asamblea Nacional Popular. Los tres periodistas ciudadanos han sido detenidos por ser sospechosos de provocar peleas y crear problemas. Todos ellos, señala AI, habían informado sobre la grave situación de los manifestantes en las inmediaciones de la plaza de Tiananmen, en donde una mujer intentó inmolarse el día de la sesión inaugural. Los tres periodistas ciudadanos están privados de libertad en distintos centros de detención. A Wang Jing la han enviado a un centro de detención de su localidad natal, Jilin, en el noreste de China, mientras que Liu Xuehong está recluida en Pekín. Se desconoce dónde está recluido Xing Jian, quien, con 17 años, es Las puntuaciones de los peticionarios se les impide protestar, como parte de un operativo de seguridad durante la sesión parlamentaria anual de la Asamblea Popular Nacional de China, que el Congreso se inició el pasado miércoles y tiene una duración de 10 días. Seguridad

Audiència: 18.855

Ranking: 4

VPE: 91

Pàgina: 2

Tipologia: blogs

en la capital se ha intensificado durante la sesión anual, que normalmente atrae a miles de solicitantes de todo el país en busca de justicia de las autoridades centrales en una amplia gama de cuestiones. Una mujer intentó establecer se prendió fuego en la Plaza Tiananmen en el día de la inauguración , pero fue rápidamente llevado por los agentes de seguridad . 64 Tianwang había informado sobre el incidente. El sitio web que está dirigido por cientos de voluntarios cubre noticias de derechos humanos para un público de China continental . Los tres periodistas ciudadanos están detenidos en centros de detención en lugares separados . Wang Jing fue enviado a un centro de detención en su ciudad natal de Jilin en el noreste de China, mientras que Liu Xuehong se celebra en Beijing. No se sabe donde Xing Jian , quien a los 17 años de edad es el voluntario más joven de 64 Tianwang , está detenido . El 8 de marzo, seis agentes de la policía también allanó la casa de Liu Xuehong en la capital y se incautaron tres computadoras, dos cámaras y disco duro de un ordenador , de acuerdo con su marido.

Cortines de fum electrònic

Dilluns, 17 de març de 2014

El cigarret electrònic està protagonitzant darrerament un debat molt interessant en els mitjans de comunicació i en el si de la societat. Duna banda, és el primer element que per primer cop sembla prou potent com per desbancar el tabac. De fet algunes tabaqueres com British American Tobacco o Philip Morris ja shan afanyat a produir-lo també. És una de les indústries que més ràpid està creixent actualment i, sense anar més lluny, a lestat Espanyol, les ventes de la indústria tabaquera tradicional van caure en un 11% el 2013 mentre el cigarret electrònic ja factura més de 20 milions deuros lany i aspira a triplicar la xifra el 2016. No cal ni es pot oblidar que, segons IOMS, el tabac mata gairebé a la meitat dels qui el consumeixen. Per tant, tot el que suposi contrarestar una indústria tan nociva i potent com la tabaquera mereix, almenys, loportunitat de ser explorada. Un producte medicinal per la UE? Ara bé, el cigarret electrònic també manté molts interrogants pel que respecta als efectes que pot generar en la salut. No existeixen estudis científics que nanalitzin els efectes a llarg termini, i alguns a curt termini demostren determinats efectes nocius. El que més sorprèn llavors, és que el Parlament Europeu es plantegés recentment presentar-lo com a producte medicinal, extrem que la pròpia indústria volia evitar perquè suposaria més restriccions. Com es pot arribar a plantejar aquesta opció, si no en sabem ni els efectes a llarg termini? En la meva opinió, és un dels aspectes que no shauria reflectit prou en els mitjans de comunicació. La credibilitat de la UE deixa molt que desitjar si pensa en regular com a medicina elements que es desconeixen. Finalment, però, sembla que a labril, quan saprovi definitivament la regulació daquest sector, es considerarà el cigarret electrònic com a element de tabac, seguint les restriccions que implica aquest espai tal i com pretenia la indústria. Ara bé, tampoc és tabac, moltes substàncies clau, com el quitrà, no hi són en el nou dispositiu -hi ha loPCIó sense nicotina-, així com tampoc es tracta de fum sinó de vapor. Tot és notícia? Daltra banda, darrerament em crida latenció que es generin com a bolets notícies cada cop que hi ha algun efecte negatiu demostrat en un dels ja 7 milions dusuaris de cigarret electrònic a la UE. I em qüestiono si realment totes són pertinents. Té sentit, per exemple, fer notícia de lexplosió dun cigarret electrònic a mans dun usuari? En la meva opinió, té poc sentit, ja que el que genera lexplosió és el sobreescalfament del Liti. Totes les bateries que contenen aquest element poden acabar explotant si no sen fa un bon ús. I, òbviament, això ja ha passat en la utilització de telèfons mòbils, portàtils o daltres elements electrònics. Per tant la notícia shauria de centrar en aquest tipus de bateries i en, tot cas, si es vol fer la notícia enfocant-la en lús del cigarret electrònic és bàsic contextualitzar el cas. Dir el motiu del per què passa i la freqüència amb la que succeeix és, si més no, pertinent. Òbviament, tots els perills per a la gent han de ser transmesos, però bombardejar informació sense elements de context pot acabar generant una visió distorsionada de la realitat i fins i tot afavorir de retruc el consum de tabac tradicional. Més enllà del propi element en si, em sembla que és una bona oportunitat per al periodisme. Donada la dimensió del negoci,

l'impacte en la salut, la manca d'informació en molts aspectes, la falta de regulació i les incògnites pel que fa a la salut, crec que el periodisme és clau en ajudar en una direcció o altra. És un repte, clarificar una realitat tan emboirada.